

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 414 · CENA 59,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
5. decembar 2008.

NEPOMIRLJIVI TRAGAČ

★ DOK HOLIDEJ ★

414

Frenk Larami

NEPOMIRLJIVI TRAGAČ

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 414

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

ONE COME BACK

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. XI 2008.

Tržište: 5. XII 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – ONE COME BACK

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Prve, tople kapi kiše ovlažile su Dokovo lice. Kratko je uzdahnuo i navukao šešir dublje na čelo.

Spremala se oluja. Još od podne, neizdrživa vrućina najavljivala je nevreme, ali nije bilo mogućnosti da ga izbegne i nađe neko udobno i bezbedno sklonište. Svuda unaokolo, na desetine i desetine milja razdaljine pružala se talasasta, kamenito peščana pustara, „bed land” kako su je zvali doseljenici. Jednom rečju, predeo nije izgledao nimalo gostoljubivo.

Ali, sam je bio kriv za ovu situaciju. Odluka da napusti poštansku kočiju i uzjaše svog Miga baš na raskrsnici puteva Grand Mila ka Mesa Verde, pokazala se kao nerazumna pa čak i glupa. Jer, sada je mogao mirno sedeti u nekoj drumskoj postaji ili, u najgorem slučaju, biti zavaljen u udobno sedište kompanije „Vels Fargo”.

– Džone, prijatelju... – promrmljao je sebi u bradi – da vidimo šta ćeš sada. Nigde ni rupe za miševe, a kamoli kuće u koju se pristojan čovek može skloniti. A najgore od svega je što ćeš, po svemu sudeći, i noć morati da provedeš na konju. Vlažna zemlja je đavolski loša u ovakvim si-

tuacijama... Hm, to se zove život pun neizvesnosti...

Stresao se od hladnoće jer je iznenadni nalet vetra doneo hladnoću iz daleka. Padalo je sve jače i jače pa je još čvršće prikupio uz sebe kabanicu koju je uvek nosio za sedlom. Daleka munja zaparala je crne oblake ne sluteći ničim dobrim. Mogao je očekivati da će biti još gore.

I bio je u pravu. Munja je ponovo sevnula, ovaj put mnogo bliže i potmulu tutanj groma zatresao je zemlju. Za petnaest minuta ili najviše pola časa stići će do usamljenog konjanika koji se brižno osvrtao ne bi li u blizini ugledao bilo kakav zaklon.

Ali, u blizini se nije videlo ništa što bi mu koristilo: nigde ni pećine ni nastrešnice, pa čak ni jednog drveta.

Potapšao je svoga vernog Miga i procedio:

– Dragi moj druže, ovoga puta te je gazda uvalio u gadnu nevolju – vajkao se. Ali, ako te to teši, ni meni neće biti ništa bolje, prijatelju.

Nešto kasnije, posle jednog snažnog naleta vetra, Mig je glasno zarzao i pokasao mnogo življe. Verovatno je u vazduhu osetio mirise dima ili ga je pak njegov životinjski instinkt upo-

zorio da negde u blizini, skriveno od ljudskog oka, postoji bezbedno utočište koje obojica priželjkiju.

Olabavio je uzde i pustio ždrepcu da ide kuda hoće...

Ovo poverenje u Miga pokazalo se opravdanim. Posle nekih desetak minuta oštrog kasa Dok je na udaljenosti od nekoliko stotina metara pri svetlosti munje ugledao malu brvnaru, senik i staju za stoku okružene ogradom od živice. Nastanjena ili ne, mala farma je predstavljala pravi spas, pomisli. Pustio je ždrepcu da krupnim kasom grabi sve do malog trema do koga su stigli baš u trenutku kada se na pustaru spustio pljusak. On je hitro skočio sa konja i pritrčao vratima ispod kojih je prodirao uzan tračak svetlosti. Znači, u kući je neko stanovao.

– Hej, ima li koga?

U brvnari se začulo komešanje, a trenutak kasnije kapak na prozoru se jedva primetno odškrinuo.

– Ko ste vi i koga tražite? – začuo se ženski glas.

– Samo putnik kome je potrebno sklonište od nepogode – odvratio je Dok.

– Tamo je senik gde se možete skloniti od kiše. Ima sena za konja i vama za postelju.

Posle toga kapak se zatvorio i na tremu je zavladala još gušća tama.

Holidej se okrenuo i pogledao senik udaljen oko pedesetak metara. Ne oklevajući, uhvatio je Migove uzde i

zajedno sa životinjom pretrčao rastojanje od brvnare do senika. Našavši se pod visokim krovom, osetio je kako ga plavi miris suvog sena i nehotice odahnuo. Bilo je prijatno naći se u suvoj prostoriji pošto su zidovi od čvrstih dasaka štitili unutrašnjost od kiše i besnih naleta vetra. Zbacio je kapuljaču i zadovoljno se osmehnuo.

– Nije dvorac, ali važno je da ne prokišjava... – promrmljao je. – Za jednu noć će biti dobro.

Rasedlao je Miga i svezao ga u jednom uglu pored velike gomile sena. Za sebe je na drugom kraju napravio ležaj ali nakon toga je iskrsnuo problem. Čime da se pokrije? Migovo ćebe bilo je mokro isto kao i njegovo odelo...

Posle uzaludnog pokušaja da nađe nešto u seniku, ponovo je navukao kabanicu i potrčao prema brvnari.

– Hej, domaćine! – povikao je zastavši pred vratima. – Mogu li dobiti par ćebadi? Platiću!

U brvnari se opet začulo komešanje ali niko nije odgovorio. Najzad se kapak na prozoru malo odškrinuo i jedna ženska ruka je na trem izbacila dva ćebeta savijena u rolne. Pri tome se kapak malo više otvorio i zrak svetlosti je obasjao Dokovo lice. Istoga trenutka iznutra se začuo kratak, prigušen krik iznenađenja. Zatim se kapak još malo podigao i on se našao pred svetlošću petrolejske lampe koja je gorela u odaji.

– Ko ste vi? – zapitala je žena mu-
klo.

Holidej je tek sada mogao bolje da
zagleda osobu koja mu je postavila
pitanje. Na prozoru brvnare, obasjana
slabom svetlošću, stajala je lepa dva-
desetpetogodišnja plavokosa žena sa
pištoljem u ruci. Ono što ga je odmah
privuklo bile su njene oči boje mora,
krupne, sjajne i pomalo tajanstvene.
Posmatrale su ga nekako čudno, sa
tajanstvenom, prigušenom čežnjom...

Dok je bio zatečen, bolje reći, iskren-
no iznenađen. Nije očekivao ovakav
susret.

– Putnik, rekao sam vam. Moje
ime vam ionako ništa ne znači. Je-
ste li sada zadovoljni? – upitao je i
osmotrio pištolj u njenoj ruci. – Što
se mene tiče to vam nije potrebno –
dodao je mirno.

Mlada žena je tek sada pogleda-
la u pištolj, očigledno nesvesna da
je oružje još uvek upereno u gosta.
Onda je, kao da je iznenada došla k
sebi, hitro spustila ruku.

– Oh, to je samo predostrožnost! –
kazala je pribravši se. – Znači, ima
svakakvih ljudi. Žao mi je što sam
bila negostoljubiva. Izvolite, samo
uđite, mister.

Dok je bio začuđen ovakvom neo-
čekivanom promenom. No, nije imao
vremena da razmišlja o razlozima te
promene pošto je brava na vratima
škljocnula i na osvetljenom otvoru
ukazala se silueta žene koja je malo-
čas bila na prozoru. Osim bujne plave

kose i prelepih očiju, moglo se reći
da je bila visoka, vitkog stasa i žen-
stvenih pokreta.

– Hajde, uđite! – pozvala je Holideja
koji je još uvek u nedoumici stajao
na tremu. – Spremiću vam večeru –
dodala je skrećući pogled. – Izvolite,
sedite i raskomotite se. Ovo je moja
kćerka Etel, a ja sam Rozmari... Roz-
mari Šeridan.

– Drago mi je – galantno se naklo-
nio Dok skidajući šešir. – Iako vam
moje ime ništa ne znači, ipak ću se
predstaviti. Zovem se Džon Holidej –
dodao je i seo na ponuđenu stolicu.
I dok je domaćica raspaljivala vatru
u velikoj zidanoj peći, on je pažljivo
osmotrio prostor oko sebe.

Sedeli su u velikoj, urednoj prostori-
ji koja je u isto vreme bila i dnevna
soba, kuhinja i trpezarija. Na zidovi-
ma od grubo isečenih stabala visilo
je besprekorno čisto bakarno posu-
đe. Na suprotnoj strani, iznad širo-
kog stola, na zidu je bio pričvršćeno
nekoliko lovačkih trofeja, odnosno
jelenskih rogova. Ispod njih je visi-
la stara „kentaki” puška, očigledno
dugo vremena van upotrebe. Na zidu
sae nalazila se jedna komoda i na
njoj fotografija u okviru od live-
nog kalaja. Pri pogledu na sliku Dok na-
bra obrve.

Naime, sa već pomalo požutelog
papira posmatrao ga je tridesetogo-
dišnjak koji je veoma ličio na njega
samog, onakvog kakav je bio u mla-
dim danima.

– To je Bil – dobacila je Rozmari uhvativši njegov pogled. – Bil Šeridan, moj muž.

– Vaš muž? Oh, naravno da...

– Moj pokojni muž – ispravila se.

– Žao mi je – reče Dok brzo.

Klimnula je glavom i zamišljeno nastavila:

– Poginuo je u jednom stampedu pre šest godina. Ponelo ga je razbesnelo krdo pa je zajedno sa stotinama goveda pao u nabujalu reku. Telo mu nikada nije pronađeno i od tada... pa stalno mi se pričinjava da će mi se vratiti.

Holidej saosećajno klimnuo glavom.

– Kada sam vas prvi put ugledala pomislila sam da je on.

– Ne čudi me – kazao je Dok posle kraćeg ćutanja. – Sličnost je veoma velika.

Rozmari je ćutala, ali ga je i dalje pažljivo posmatrala. Naime, u trenutku je pomislila na to kako se boji da će čovek pred njom iznenada nestati i Dok skrene pogled. Želja da taj nepoznati putnik koji je toliko ličio na njenog Bila ostane stvarno biće, a ne sablast koja se uvukla unutra sa kišom i mrakom, dala je njenim čežnjivim očima čudan sjaj iza koga se krilo nešto nedokučivo, nešto mnogo više od obične radoznalosti.

Iskusni Holidej je to primetio, što ju je u trenutku vratilo u stvarnost.

– Oh – zbunila se – ja tu naklapam, a vi ste gladni! Baš sam smušena! Šta želite da vam spremim?

– Pržena jaja i slanina će sasvim ogovarati.

– Kako god želite. To je stvarno najlakše za pripremu. Evo, sada ću ja.... Putujete li izdaleka?

– Da, izdaleka.

Holidej se zamislio. Nije objasnio koliko je to „izdaleka”, nije joj kazao da je već godinama putnik koji nema nadu da će ikada stići na cilj.

– Koliko odavde je Kolorado? – upitao je tek da nešto kaže.

– Veoma blizu, svega dvadesetak milja. Tik uz obalu reke je Kokpit Hil, ako ste pošli tamo. Da vas nije uhvatilo nevreme sigurno biste već stigli.

– Kokpit Hil? Nikada nisam čuo za njega?

– Ne čudi me. U pitanju je naselje sa jedva stotinak kuća.

– Stočarski gradić?

– Da, mada katkad tamo vlada velika gužva. Povezan je skelom sa drugom obalom pa ljudi tako prevoze stoku.

– Idete li vi tamo?

– Veoma retko. Samo kada nešto kupijem i prodajem. Srećom, imam dobre susede koji mi pomažu u obavljanju težih poslova. Uglavnom kada treba dovući drva iz šume ili nešto slično...

– Živate ovde sami?

– Da!

Holidej podiže obrve i lagano odmahnu glavom.

– Gospodo Šeridan, nije moje da vam dajem savete, ali nije dobro da mlada žena boravi sama u ovoj divljini.

– Ja se ne bojim. Imam Bilov revolver.

– Eh... – rezignirano uzdahnu Dok – revolver nije uvek rešenje za sve. A u ovim krajevima ima svakakvog šljama.

– Znam, ali naučila sam da živim na oprezu, kao mačka. To sam jednostavno morala da savladam. Ne mogu tek tako da ostavim svoj dom, a iskreno rečeno... nemam ni kuda da odem..

– Hm... verujte mi da vas razumem.

– Iduće godine poslaću Etel u školu. Moja sestra živi u Denveru i kazala je da će je uzeti kod sebe. Možda ću i ja poći sa njom ako nađem neki posao. Evo vaše slanine, nadam se da će vam prijati – dodala je stavljajući tiganj na sto.

– Hvala! Vi nećete da mi se pridružite?

– Ne. Etel i ja smo završile večeru baš kada ste vi naišli.

Dok je stavio u tanjir veliki komad slanine sa jajima i počeo da jede. Bio je strašno gladan jer je za ručak prezalogajio malo suvog mesa u hladu jedne stene. Glad i dobar apetit učinili su da za trenutak zaboravi sve osim ukusno spremljenog jela; onda je od nenadanog naleta vetra gotovo

cela brvnara zaškripala i on je digavši glavu, ponovo susreo zagonetan i čežljiv pogled svoje domaćice.

Zbunila se i ponovo skrenula pogled.

– Putujete li daleko? – zapitala je tek da nešto kaže.

– Da, vrlo daleko. Zapravo... – počeo je, a onda zastao u nedoumici ne znajući kako da joj objasni besciljnost svojih putovanja. – idem do Kalifornije – ispravio se.

– Oh, to mora da je divno!

– Kako se uzme. Meni se čini da je život u svom domu mnogo lepši od tumanjanja po svetu.

– Možda... ako je čovek srećan – odvratila je Rozmari setno, ponovo ga odmerila, a onda se okrenula prema devojčici. – Vreme je za spavanje, Etel.

U istom trenutku munja je ponovo sevnula i udar groma zatresao je kolibu.

Devojčica se uplašeno trgla.

Mati je nežno pogladi po kosi.

– Ne boj se, Etel, to nije ništa opasno. Prespavaćeš noć i sutra će ponovo biti vedro i sunčano. Hajde, reci „laku noć” gospodinu Holideju.

Devojčica ga je učtivo pozdravila i prošla pored svoje majke koja se okrenula prema njemu i tiho dobacila:

– Odmah ću se vratiti, mister. Vi samo mirno večerajte.

Vrata sobe su se zatvorila i Dok je ostao sam. Nastavio je da jede, ali je

u mislima neprestano osećao pogled svoje plavokose domaćice. Onda je prekoreo sam sebe zbog toga zaključujući da umišlja.

Nastavio je da jede, ali ipak... zrnice sumnje i dalje je gicalo njegovu radoznalost. Rozmari Šeridan je u svakom slučaju bila neobična žena. Neosporno vrlo lepa, ali i izuzetno osećajna. Šta je drugo mogao biti onaj plamičak u njenim očima u kojim su se naslućivali bol i seta? Ništa drugo već strah od usamljenosti i pri-tajena čežnja.

Pojeo je i poslednji komad slanine, a onda odgurnuo tanjir i izvadio tabakeru. Dan se završio bolje nego što je očekivao. Umesto gladan i prokisao u pustari, sedeo je suv i sit u toploj sobi u društvu jedne izuzetno prijatne i zanimljive osobe. Pre samo nekoliko sat vremena takav obrt nije smeo ni da zamisli.

Zapalio je cigaru i prijatan miris duvanskog dima raširio se odajom. Baš tada je ušla Rozmari koja je se ljupko nasmešila osetivši miris dima.

– Pušite? Pravo je zadovoljstvo oseliti miris duvana u kući! Neću vam smetati ako ovo pospremim? Požuricu.

– Ne, zašrto biste mi smetali. Zadovoljstvo vas je gledati dok radite. Uostalom, ja sam taj koji je upai tako iznenada i koji bi mogao da vam smeta.

Zatim su oboje ćutali. Tišinu koja je zavládala remetilo je samo zveckanje posuđa i škripa drvenog patosa

pod hitrim Rozmarinim nogama. U jednom trenutku mlada žena je zastala pored Holidej kao da želi nešto da kaže. Dok je podigao glavu i ponovo „uhvatio” onu iskru topline u njenim modrim očima.

– Palo mi je na pamet da biste mogli... da bi bilo zgodnije – zastala je snebivajući se.. – da će vam biti udobnije ako biste spavali u kući.

– Ne, nikako ne bih hteo da remetim vaš red – učtivo je odbio Dok, mada je uviđao da je Rozmari u pravu i da će noć u seniku biti vraški hladna.

– To je sitnica – odvratila je sa smeškom. – Malo nereda će samo razbiti monotoniju. Osim toga, na polju je hladno i duva jak vetar. Zar želite da se razbolite?

– Naravno da ne. Rado bih ostao unutra, ali zbog vas...

– Ne mislite na to. Napraviću vam ležaj tamo u uglu. Imam rezervni dušek koji smo spremali za gostinsku sobu... kada napravimo veću kuću. Sada će dobro poslužiti.

Govoreći, Rozmari je otvorila vratanca pored sobe za spavanje i iz ostave izvukla savijen dušek koji je pažljivo razvila po podu. Holidej ju je posmatrao kako, onako sagnuta, većtim pokretima namešta posteljinu i tapše jastuk da bi mu dala pravilan oblik. Pri tome je, i mimo njegove sopstvene volje, zapazio gibanje njenog zdravog, jedrog tela i poigravanje punih čvrstih grudi u komotnoj bluzi.

Kada je završio svoju tanku i dugu „havanu“, ležaj je bio spreman i prosto je mamio da legne. Tek tada je Holidej osetio je koliko je umoran i u dubini duše zahvalio je svojoj domaćici što nije uvažila njegovo odbijanje. Jer, u poređenju sa ležajem na kome se belela posteljina, senik je sada izgledao kao pravo mučilište.

– Gotovo je – rekla je Rozmari ustajući.

– Vi se zaista mnogo trudite. Ne znam da li ću uopšte moći da vam zahvalim za svu tu dobrotu.

– To nije ni potrebno – kazala je tiho.
– Ovo što činim je sasvim normalno jer... kako da vam kažem... u mojim očima ova kuća kao da je vaša.

– Razumem vas – odvratio je i ponovo joj u pogledu zapazio blesak one tajanstvene iskre čežnje koja se munjevito pojavila i isto tako brzo i nestala. – Ako dozvolite, prošetao bih malo pre spavanja.

– Samo izvolite. Vrata će biti otvorena. Laku noć!

– Laku noć!

Dok je izašao na trem i pogledom zaronio u crnu noć bez mesečine. Hladan vetar prodirao je kroz prilično tanko elegantno odelo i prodirao do kostiju. Sjajne zvezde stidljivo su provirivale iza tamnih oblaka i ogledale se u barama kišnice koja se tu i tamo još uvek zadržala na zemlji. Pomislio je na Rozmari, tu lepu, mladu, usamljenu i nesrećnu ženu. Zar njen život nije mogao da bude bolji? Kao i

njegov, uostalom. No, u ovom svetu sreća se retko nalazili i bila ređa od najređeg dragulja.

Otišao je do staje i Migu u jaslje bacio još malo sena. Pametni i verni ždrebac dočekao je taj gest radosnim rzanjem. Dok ga je potapšao po vratu i lagano koračajući izašao napolje.

Prostrana dnevna soba u kojoj je trebalo da prespava bila je prazna, ali se čulo kretanje iz spavaće sobe; to se Rozmari spremala na počinak. Osvrnuo se oko sebe i tiho uzdahnuo: lampa je prigušeno škiljila osvetljavajući odaju prijatnom polutamom. Zatvorio je vrata i stavio rezu, a onda se lagano svukao. Ugasivši lampu napipao je postelju u mraku, a zatim se ispružio po mekanom dušek. Kakva prijetnost! Sklopio je oči i pred sobom ponovo video Rozmari, njene sjajne usne, zagonetne oči i privlačne, ženstvene obline. Osetio je kako ga plavi topli talas uzbuđenja i lagano se stresao.

Otvorio je oči kako bi se vratio u stvarnost. Drška njegovog revolvera belasala se u mraku, a onda je počela da treperi i... jednostavno nestala u mraku.

II

Probudio ga je tanani dečiji glas.

– Mama! Mama! Koka je opet snela jaje u trnju! Videla sam kada je izašla otuda.

– Tiše, Eti, probudićeš gosta. Rekla sam ti da ne galamiš.

Oba glasa dopirala su iz dvorišta, a onda se ponovo sve utišalo. Čulo se samo udaljeno kokodakanje koje se mešalo sa zadovoljnim groktanjem nahranjenih prasadi. U kući se niko nije kretao i ranč je „uživao” u ničim pomućenom miru.

Prošlo je još nekoliko minuta i on otvori oči. Sa mesta na kome je ležao, video je prozor i kroz njega krajičak plavog neba, blistavog i čistog posle noćasnjeg oluje. Jutro je već poodmaklo ali njemu se nije ustajalo. Prijale su mu udobnost i toplota mekog ležaja. Protegao i se osećajući kako mu u odmorno telo navire snaga.

Onda se setio svega što se sinoć dogodilo. Ponovo pomislio na Rozmarino privlačno telo, njen pogled pun pritajene čežnje i... zaključio da je ta žena vraški privlačna. Telom su mu prošli prijatni žmarci, a onda se prenuo. Ne, ne sme da razmišlja na taj način! Čak i kada bi mogao, nije smeo da se poigrava životom jedne usamljene žene koja je iz sve snage želela da ovaj njihv susret smesti u neki svoj svet, svet mašte. On se ovde neće zadžavati i makar oboje želeli isto, morao je ostati fer prema njoj. To je značilo da mora da se savlada.

Ustao je i posegao za odećom. Tek kada se malo bolje zagledao, primetio je da mu je odelo očišćeno. Ispegvano i uredno složeno. Na stolic

su ga čekali lavor, bokal pun vode i njegov pribor za brijanje, a pored stola nalazila se putna torba od koje se nije odvajao.

Dobra Rozmari! Želela je da pokaže kako misli na njega... Zaista je šteta što će sve morati da ostane samo pusti san.

Petnaestak minuta kasnije izašao je u dvorište, sveže obrijan i obučen u čisto odelo. Čim se pojavio napolju susreo se sa Rozmarinim pogledom. Kao i sinoć, i sada joj je u očima prepoznao zamućen sjaj neutoljene strasti, ali i senku tuge koju je poželeo da odagna prijateljskim osmehom.

– Dobro jutro! – rekla je ljupko. – Da li ste se odmorili?

– Dobro jutro! Hvala na pitanju, osećam se kao preporođen.

Nemo su se posmatrali nekoliko trenutaka, a onda je ona krenula unutra.

– Spremiću doručak.

– Hvala. Ja ću dotle nahraniti konja.

– Već je nahranjen. Rano sam ustala i završila sve domaće poslove. Uvek rano ustajem.

Dok se osmehnu.

– Onda mi ne ostaje ništa drugo nego da ga prošetam po vratu kao što to činim svako jutro – dobacio je i pošao prema staji. – Odmah ću se vratiti – dodao je pokušavajući da odagna osećanje krivice koje mu se neprestano nametalo. Jer, kako da joj kaže da mora da ode? Shvatio je da

je to tip žene kojoj je pored ljubavi potrebna sigurnost, čvrsta i istovremeno nežna ruka koja će je voditi kroz život.

A on tako nešto nije mogao da joj pruži.

A razlog? Kako da joj kaže da su njegovi dani samo niz usputnih stanica, slučajnosti i opasnosti, a ne mirno vreme u zagrljaju jedne žene?

Ne, to joj ne može objasniti. I zato će učiniti nešto drugo.

Prišao je Migu i potapšao ga, a životinja mu je odvrátila radosnim rzanjem, Rutinski ga je osedlao i stavio mu uzde, a onda ga poveo sa sobom. Stigavši do trema vezao ga je za stub.

Zatim je ušao u kuću.

– Odlazite? – upitala je Rozmari ugaslih očiju, ali bez ljutnje i protesta. Ako je patila onda je to skrivala duboko u sebi.

– Da! – kratko je odvratio,

– Daleko?

– Da!

– Tamo kuda ste naumili? U Kaliforniju?

– Možda. A možda i negde dalje.

Rozmari je uzdahnula.

– Želim vam da nađete ono zbog čega ste pošli na put. Volela bih... da i ja mogu poći negde... u neki drugi svet – kazala je okrećući se ka šporetu. – Spremiću vam doručak.

– Nemojte – odvratio je odlučno želeći da prekine ovo mučno i teško odugovlačenje. – Poći ću odmah. Do

Kokpit Hila nije daleko pa bih želeo da stignem tamo pre popodnevne žege.

Rozmari pognu glavu. Iako je htela da što je moguće više sve ovo oduži, nije joj uspevalo. Nije rekla ništa već se okrenula i počela da slaže njegove stvari i stavlja ih u torbu.

Ćutke ju je prihvatio i vezao torbu za sedlo. Zatim se okrenuo i pogledao je...

Stajala je na tremu, lepa i privlačna, nemih poluotvorenih usana i gorućih očiju. Bila je zanosna, prelepa... čak i sa tim nevidljivim suzama u očima.

– Zbogom, Rozmari! – dobacio je Holidej i istog trenutka se vinuo u sedlo kao da se plaši da će ga nešto sprečiti u tome.

– Zbogom! – odvrátila je Rozmari jedva čujno.

Holidej je poterao konja i kas i krenuo. Nije se ni osvrtao sve dok nije odmakao gotovo pola milje. Onda se okrenuo i ugledao je: još uvek je stajala na tremu ispred kuće kao da se nada da će se vratiti.

Ali, Dok Holidej se nije vratio.

III

Posle nekih pola časa zamišljeni Holidej se prenuo. Instinkt iskusnog zapadnjaka koji se u njemu razvio tokom godina boravka u divljini obično ga je gonio na oprez kad god bi se nalazio na putu.

Ovoga puta nije bilo tako. Naime, utisci o provedenoj noći i rastanku sa lepom Rozmari bili su tako snažni da je trojicu jahača koji su mu dolazili u susret primetio tek kada su mu se približili na nekih stotinak metara. Dolazili su iz pravca juga i „sekli” mu put tako da su se morali sresti. Pošto bi otvoreno izbegavanje bilo suviše očigledno. Holidej je nastavio u istom pravcu nadajući se da susret neće biti suviše neprijatan.

Stigavši do mesta gde su se putevi ukrštali, trojka je stala da sačeka Holideja.

– Halo, mister, žurite li? – oslovio ga je jedan još pre nego što im je prišao. Bio je to snažan trideset petogodišnjak u iznošenom odelu kakva obično nose lovci na krzna, sa šeširom posuvraćenog oboda i širokim nožem za deranje bizona čije su vrške virile iz sara visokih čizama. Na njegovom podbulom ružnom licu treptala su dva sitna lukava oka, a retka riđa brada delimično je sakrivala širok ožiljak od noža na levom obrazu. U rukama je stezao tešku „šarpovku” omiljeno oružje lovaca, a za pojasom je nosio revolver i još jedan nož.

Druga dvojica se odećom nisu razlikovala od svog vođe, osim što je jedan bio visok i mršav, a drugi nešto niži rastom i bez dva prsta na levoj ruci. Obojica su imali revolvere, puške i noževe po čemu je Dok zaključio da je naišao na grupu lovaca na bizone koja zbog nedostatka divljači

trenutno nema posla. Znao je da su takvi tipovi spremni na sve i zaključio da treba biti krajnje oprezan.

– Izgleda li tako? – dobaci Dok zastavljajući konja.

– Pa... – procedio je riđobradi kroz zube. – Činilo se da nameravate da produžite bez „dobar dan”!

– Zaista? Izgled često vara.

– Možda. U tom slučaju biće nam milo da se upoznamo. Ja sam Redž Hanter, lovac, a ovo su moji pomoćnici Hilard i Benton. A ko ste vi, ako smemo da pitamo?

– Džon Holms, putopisac – slagao je Dok.

– He, svašta čovek sreće na ovom Zapadu. Uostalom, po vama se vidi da niste pravi, pošten zapadnjak. Na lickani ste kao da ste upravo izašli od krojača.

– Stvar navike – hladno je odvratio Dok.

– Navika ništa ne vredi ako nema nekoga ko je održava. Pretpostavljam da taj vaš krojač nije daleko.

– Možda – odvratio je Holidej sa dosadom.

– Ali, to nije važno – nastavio je riđobradi i obazreo se oko sebe. – Jeste li videli nešto sumnjivo u okolini?

Dok ćutke odmahnu glavom.

– Nismo ni mi – rekao je riđobradi.

– To znači da je vazduh čist. Pa dobro... pošto smo se ovako izrazgovarali možemo da se razidemo.

Dok je dotakao rukom obod šešira i lako pritegnuvši uzdu, poterao Miga

napred. Želeo je da se što pre udalji od ljudi čija ga je blizina gušila. Jer u trojici lovaca je bilo nešto što mu je smetalo... što ga podećalo na zadah hijene i... zašto ne reći, smrt.

Ne osvrćući se, nastavio je da jaše u pravcu zapada.

I njegovi slučajni poznanici su nastavili svojim putem. Neko vreme su išli prema severu, a onda je Hanter zategao vođice konja i stao. Njegovi pratioci su ga u čudu odmerili.

– Šta je sada? – upitao je Benton.

– Zašto si stao?

Hanter ga pogleda ispod oka.

– Jesi li video kako je onaj gospodičić doteren? – upitao je.

– Jesam.

– A jesi li gladan?

– Jesam, mada ne vidim kakve to veze ima.

– Ima veze, tupavko. Gospodičića je peglala neka vešta ruka, a ruka koja ume da pegla umeće i da spremi ručak. Pošto tamo odakle je nalickani došao ne postoji nikakvo naselje, to znači da ta vešta ruka živi na nekom ranču. I zato mi idemo da ga potražimo. Slažete se?

Hilard i Benten su zadovoljno klimnuli glavom i trojka je skrenula ka istoku, tragom koji je Dok ostavio za sobom.

IV

Holidej je oko podneva stigao u Kolkpit Hil, gradić drvenih kuća od bal-

vana tako karakterističnih za mnoga nova naselja na Zapadu. Svojim izgledom izdvajao se hotel „Kolorado” spolja obojen bojom sličnom boji stepena u Grand Kanjonu koji se nalazio nešto dalje uz reku Kolorado. Odmah do hotela nalazila se velika trgovina u kojoj je moglo da se kupi sve, od noža za deranje kože do posuđa i drugih kućnih potrepština. Na zgradu trgovine naslanjala se brijanica čiji je vlasnik u isto vreme obavljao posao lekara, ali i mesnog pogrebnika. Sve u svemu, bilo je to tipično naselje američkog Srednjeg zapada u kome su se divjina i civilizacija još sudarale i borile za prevlast.

Dok je zaustavio Miga pred hotelom i ovlaš prebacio uzde preko privežišta. Laganim korakom je ušao u hladoviti salun ukrašen lampama od porculana, sa šankom od mahagonija i uglačanog mesinga koji je verovatno davno krasio neki čuveni salun u Nju Orleansu. Čuvši škripanje ulaznih vrata iza šanka se promolila jedna čupava glava.

– Dobar dan – rekao je Holidej.

– Hteo bih sobu, ručak za mene i smeštaj za mog konja.

Ručak možete dobiti – odvratio je konobar smušeno kao da se nije nadao da će ga neko uznemiravati u popodnevnom odmoru – ali konja morate sami odvesti do štale... tu odmah sa druge strane zgrade... nije daleko.

– Zar se kod vas gosti sami služe? – upita Dok iznenađeno.

– Gosti ne, ali nemamo dovoljno osoblja za konje – odvrati čovek drsko.

Holidej ljutito stegnu usne.

– Slušaj prijatelju, ja sam od jutros prešao više od dvadeset milja i odmor mi je stvarno potreban! Ako za pet minuta moj konj ne bude u štali, drži se dobro! – dobaci mu Dok iznervirano.

Oštrina strančevog pogleda neobično je delovala na konobara. Telom su ga prošli neprijatni trnci i nehotice se ispravio.

– Odmah, mister! A vi se upišite u knjigu gostiju, molim! – dodao je zvanično i pomalo uvređeno. – Želite li još nešto?

– Da. Donesite mi torbu i spremite mi kupatilo!

– Odmah, ukoliko bude tople vode.

– Ako je nema, vi je zagrejte! – ljutnuo se Dok.

Konobar je požurio na trem i vratio se noseći njegovu putnu torbu.

– Ovo je za vas – kazao je Holidej spuštajući dolar na šank.

Na zveket metala čovekovo lice se razvuklo u osmeh.

– Oh, hvala mister... – zastao je i pogledao u knjigu –... mister Holmse! Evo, odmah ću vam sve spremi. Želite li da vam prtljag odnesem u sobu? – dodao je uslužno.

– Možete! I odvedite mog konja u štalu. A posle toga mi donesite jedan brendi.

– Bićete usluženi, mister, bićete odmah usluženi! – sasvim se razdrmao konobar.

Na vratima kuhinje pojavila se sredovečna žena i začuđeno odmerila konobara iznenađena njegovom uslužnošću.

– Marija! – razgalamio se na nju konobar – ne stoj tu kao da si ukopana već spremi gospodinu ručak po želji. Požuri!

Žena je samo klimnula glavom i povukla se kroz zadnja vrata.

Minut kasnije Dok se obreo u sobi, veoma skromnoj, ali čistoj i hladovitoj.

– Kad stiže diližansa koja vozi na Zapad? – upitao je konobara koji mu je doneo torbu.

– Sutra, mister Holmse. Svakoga dana prolazi jedna prema zapadu, a druga prema istoku.

– Dobro! Uradite ostalo što sam vam rekao i neka mi neko donese brendi..

– Odmah ćete biti usluženi, mister. Čovek je izašao i Holidej je ostao sam. Pušeci tanku „havanu” i pijuckajući, mirno je dočekao da ga konobar obavesti kad je kupatilo spremno. Posle dva dana na vrelom suncu sa zadovoljstvom se prepustio blagotvornom osveženju.

* * *

Kada je nešto pre večere sišao u salun, Doka je zapahnuo miris duvanskog dima i viskija koji se mešao

sa privlačnim mirisom pečenja. U prostoriji nije bilo mnogo gostiju, a pored šanka je sedeo gitarista i tiho prebirao po žicama.

– Brendi – rekao je prišavši šanku.

Barmen je bio brz i uslužan. Pritom je primetio kako je ovaj elegantni stranac odmerio nekoliko neuglednih posetilaca.

– Primetili ste da gosti i nisu baš neki, zar ne? – dobacio je klimnuvši glavom. – Naravno, tu ste u pravu. Ali.... ovde nije uvek bilo ovako pusto, mister. Za vreme zlatne groznice stotine ruku u svakom trenutku bile su podignute tražeći piće. Eh, to je bio posao...

– Zaista? – upita Dok kratko. – Bilo je baš tako?

– Naravno. Ah, da ste bar tada videli ovaj grad, stranče! Sve je vrvelo od nalickanih barskih devojaka. A muzika je treštala celu noć. Takav vašar više nikada neću doživeti... Istina, bilo je i žrtava, ali to ide jedno sa drugim.

– Žrtava? Mislite izginulih u obračunima?

– Da. Za tri godine sahranili smo više ljudi nego za pet prošlih godina. Hm... od tog novca grobar je napravio brijačnicu koju sada ima.

– Da, tako vam je to u životu – zaključio je Holidej i lagano pijucnuo brendi.

U salunu je zavládala tišina.

Da bi razbio monotoniju, gitarista je ponovo tiho zasvirao.

Posle nekih desetak minuta napojlu se začuo žamor glasova, prvo tiši, a zatim sve glasniji i življi. To je bio razlog što je jedan od gostiju izašao da vidi šta se događa. Bio je to bivši kopač zlata, mršavi Neš. Posle kratkog vremena vratio se unutra očiju svetlih od uzbuđenja i važnog izraza lica.

– Hej, znate li šta se desilo?

Svi su ćutali i posmatrali ga pogledima punim iščekivanja.

– Naravno da ne možete da znate – nastavio je Neš važno. – Ne možete čak ni da slutite.

– Dobro de, sada ćeš nam ti reći! – dobaci barmen nervozno.

– Desilo se ubistvo – saopšti mršavko trijumfalno. – Možda i silovanje...

– Ubistvo? Silovanje? Šta pričaš, stara protuvo? – ljutnu se čovek za šankom. – Hajde, kaži nam ko je ubijen. I gde se to dogodilo?

– Stradao je neko na Šeridanovom ranču...

– Tamo? Pa to može da bude samo Rozmari... ili možda.... Oh, nije valjda? – zaprepastio se čovek. – Ko to kaže?

– Endi Šumejker kaže da je bio ispred šerifove kancelarije kada je stigao Henri Kesling, prvi sused Šeridanovih. Čuo je deo priče koju je Kesling ispričao.

– Šta je čuo? – upita hladno Holidej koji je do tada stajao mirno i bez reči, jednom rukom lagano oslonjen na šank.

– Henri je ispričao šerifu da je na njegov ranč u sumrak dotrčala devojčica Šeridanovih i rekla da su tri čoveka ubila njenu majku.... Ali, pre toga su je mučili... U stvari, nije razumeo sve pošto je Kesling govorio s brda s dola, ali to je ono najvažnije.

Tri čoveka! Doku pred očima sinu slika trojice lovaca koje je sreo na putu za Kokpit Hil. Istina, oni su nastavili pravcem kojim su pošli, ali ništa ih nije sprečavalo da posle milju dve skrenu prema ranču. Setio se tog zloslutnog susreta i njigovih pogleda koji su ga odmah podestili na ptice grabljivice koje vrebaju plen.

– Kako su izgledali ti ljudi? – interesovao se Dok.

– Ne znam – odvrati mršavko zbunjeno. – Endi nije rekao ništa o tome. Samo da ih je bilo trojica.

– Gde je taj Endi? – dobaci Dok.

– Tu napolju.

– Onda ga pozovi da dođe ovamo.

Nekoliko trenutaka kasnije u salun je ušao Endi Šumejker, visok proćelav čovek četrdesetih godina. Bio je pomalo uvređen što ga zovu kao da je nečiji potrčko, ali imao je dobru dušu. No, čim je spazio Holidejevo lice ljutnje je nestalo.

– Vi ste bili kod šerifove kancelarije kada je došao čovek sa vestima? – upita ga Dok.

– Jesam.

– Ispričajte mi šta ste čuli – zamoli ga Holidej učtivo i u isto vreme se okrete prema barmenu. – Posluži-

te ovog čoveka pićem! – naredio je kratko.

Šumejker se odmah odobrovoljio.

– Evo kako je bilo... Ja sam sedeo na tremu pred zatvorom kada je iz pravca Šeridanovog ranča dotrčao konjanik i kao bez duše upao kod šerifa. Bio je to Henri Kesling koji je rekao da je na njegov ranč, negde pred sumrak, dotrčala izbezumljena devojčica Šeridanovih i ispričala da joj je majka mrtva. Jedva su je razumeli pošto je dete bilo van sebe od šoka i pretrpljenog straha. Nisu je mnogo ispitivali ali su uspeali da saznaju da su oko podne na ranč došla tri čoveka i da su tražili ručak. Rozmari im je spremila sve što su tražili, no njihovi zahtevi se nisu na tome zadržali. Videvši da je žena sama oni su je napali i tako... Po rečima male Etel ti ljudi su je tukli i rvali se sa njom... a zna se šta to znači. Na kraju je jedan od tih zlikovaca, razjaren njenim stalnim otporom, iz sve snage udario tako da je pala, glavom udarila o ivicu kamenog šporeta i ostala na mestu mrtva.

– Jadna Rozmari! – dobacio je neko iz ugla.

– Videvši šta su uradili – nastavio je Šumejker uzdahnuvši – zlikovci su se pokupili i pobegli. Misleći da je samo onesvešćena, mala je pokušala da vrati majku u život ali joj to nije uspelo. Na kraju je pošla da traži pomoć. Tako je stigla na ranč Henrija Keslinga jer im je on najbliži sused.

Dok oseti kako u njemu raste bes.

– Da li je devojčica rekla kako su izgledali ti zlikovci?

– Izgleda da nije umela da kaže ništa naročito. Kasling kaže kako je više puta ponovila da su u pitanju bili neki snažni ljudi.

– To ne znači ništa. U njenim očima svaki odrastao čovek je snažan.

– U pravu ste.

– Nije rekla ništa više?

– Ne, ne verujem. Ali... čekajte. Čini mi se da je Henri napomenuo da je kazala kako je jedan od napadača imao bradu... Da, tačno, rekao je baš to.

Holidej klimnu glavom odmah pomislivši na vođu lovaca koji ga je prvi oslovio. Neko vreme je grčevito razmišljao, a zatim se okrenuo prema Šumejkeru.

– Hvala vam na trudu – dobacio je, natukao šešir dublje na oči i izašao napolje. Na tremu je zastao i upitao jednog od besposličara.

– Gde je zatvor?

Čovek je bez reči pokazao rukom i on se uputi u tom pravcu. Za nekoliko minuta stigao je do niske građevine od kamena sa gvozdenim rešetkama na prozorima. Osvrnulo se oko sebe i pažljivo zakucao na vrata.

– Ko je? – upitao je neko da bi se odmah posle toga začuli koraci. Brava je škljocnula, vrata su se otvorila i na pragu se pojavio visok, koščat čovek sredovečnih godina, ozbiljnog

lica i dugih, ufitiljenih brkova. Za pojasom je nosio „težak” kolt.

– Šta želite? – upitao je oštro.

– Čuo sam da se desio tragičan slučaj pa sam došao da ponudim pomoć. Lekar sam i možda bih mogao da vam budem od koristi – dodao je Dok ozbiljno.

Šerif ga je odmerio od glave do pete a zatim ga bez reči pustio unutra.

Lagano pognuvši glavu Dok je ušao u malu jednostavno nameštenu prostoriju; drveni pisaći sto, par stolica, čiviluk, polica i stara bronzana peć u uglu. Na desnoj strani su se nalazile dve prazne ćelije, a rašireno ćebe na jednom od ležaja značilo je da se šerif do malopre baš tamo odmarao.

– Ne zamerite mi što se mešam u nešto što nije moj posao, ali sam na neki način zainteresovan za taj slučaj – objasni Dok učtivo. – Je li istina da je Rozmari Šeridan mrtva?

– Jeste. Bolje reći, tako sam obavešten. Upravo polazim tamo da ispitam slučaj.

– Mogu li da vam se pridružim?

– Zašto da ne? Vaša pomoć će mi sigurno biti od koristi s obzirom na delikatnost slučaja. Izgleda da se radi o ubistvu i silovanju.

– Da, čuo sam.

Šerif zamišljeno pogleda kroz prozor.

– Ako ste voljni, spremite se pa dođite ovamo. Možda ćemo zajedničkim snagama otkriti više.

– Ne možda, nego sigurno – odvrati Dok odlučno.

– Zaista? Zbog čega tako mislite?

– Zato što verujem da znam ko su zločinci.

– Gle? Na osnovu čega to verujete?

– Mislim da sam ih video.

– Zar!! Hoćete mi to malo detaljnije pojasniti?

– Evo ovako. Ja sam prošlu noć proveo na tom ranču. Na putu me je uhvatila oluja i tamo sam dobio utočište. Jutros sam krenuo dalje i tek što sam odmakao nekoliko milja naišao sam na trojicu lovaca na bufala koji bi delimično odgovarali opisu. Jedan od njih je riđ i ima bradu.

– Jeste li ih videli izbliza? – upita šerif sa interesovanjem.

– Jesam. Čak sam i razgovarao sa njima.

– Odlično! Zna li možda i kako se zovu?

– Znam. Riđobradi se zove Redž Hanter, a ostaloj dvojici znam samo prezimena. Koliko se sećam, u pitanju su Benton i Hilard.

– To je već nešto. Ako biste mogli da date i njihov opis...

– Mogu! Riđobradi ima dug ožiljak na levom obrazu, snažan je, mišićav i otprilike srednjeg rasta. Hilard je dosta visok, mršav, klempavih ušiju i opuštene donje usne. Benton je srednjeg rasta, neupadljiv, a na levoj ruci mu nedostaju dva prsta.

– Odlično! Odmah posle uviđaja napraviću poternicu pošto pretpostavljam da su zlikovci za ovo vreme već

prešli u drugu državu. Zna li granica Kolorada je vrlo blizu.

Holidej promrmlja nešto nerazumljivo.

– A zašto to ne biste učinili sada? Mislim, napisali poternicu...

– Odmah? A zašto?

– Da bih je imao pri ruci.

Šerif se jedva primetno trgao i pozdrivo odmerio svog sagovorenika.

– Šta ste vi, mister? Lovac na uce-
ne? – dodao je sa prezirom.

Holidej je znao da su ljudi koji progone zločince da bi ih zbog novca najčešće ubili iz zasede, na Divljem zapadu veoma omraženi. Zato je požurio da odgovori – Ne, ni govora – kazao je odlučno. – Samo sam iz posebnih razloga zainteresovan da zločinci budu predati u ruke pravde.

Čuvar zakona klimnu glavom.

– Dobro. Napisaću poternice dok se vi ne spremite, a onda možemo da krenemo.

– U redu – odvratio je Dok. – Neću dugo – dodao je, a zatim se žurno uputio prema hotelu razmišljajući o čudnoj igri sudbine.

V

Pola sata kasnije, još pre nego što je severnjača počela da bleđi, dvojica konjanika su izjahali iz Kokpit Hila. Bilo su to šerf i Dok Holidej ili, kako se ovde predstavio, Džon Holms. Jahali su ćuteći, svaki sa svojim mislima, a tišinu noći na izmaku remetio je samo topot kopita i ubrzano dahta-

nje konja. Prvo praskozorje zateklo ih je daleko u preriji, a kada su ugleдали obrise Šeridanovog ranča, belina zore počela je da se boji zalatasto rumenim sjajem izlazećeg sunca. Za Doka je to bio početak još jednog teškog i sumornog dana.

Na tremu kuće sačekao ih je Henri Kesling koji je tu stigao po nalogu šerifa kako bi sačuvao da sve ostane netaknuto, odnosno, kako bi se omogućila zakonita istraga. Bio je to onaj isti trem na kome je Dok stajao kada ga je Rozmari ugledala obasjanog svetlošću petrolejske lampe i sa koga je ušao u skromnu brvnaru gde je doživeo poetičan susret sa lepom Rozmari.

Sada je taj trem izgledao drugačije: pust i prazan kao i brvnara u koju su lagano ušli. Sve je izgledalo hladno i prazno. Osim toga, isprevrtan nameštaj, poobarano i polomljeno posuđe, razbacana posteljina i delovi odeće činili su da je, do juče uredan i topao dom sada izgledao žalosno i zastrašujuće.

Čim se okrenuo u stranu Holidej je ugledao Rozmari na podu. Ležala je na leđima, nekako neprirodno iskrivljena, jedne ruke savijene preko lica kao da se brani od nečega. Bila je do brade pokrivena ćebetom, bledog lica, ugašenih očiju i malo poluotvorenih usta.

Ljutito se okrenuo i stisnuo ruke u pesnice i nehotice osećajući kako ga u grlu nešto guši. Pomislio je na Rozmarinu lepotu, na njen sanjalač-

ki pogled u kome je pročitao toliko toga neizgovorenog. Iz razmišljanja ga je trgao šerifov glas.

– Niko nije dolazio ovamo? – upitao je čuvar zakona.

– Niko – odvrati Kesling spremno. – Sve je onako kako je bilo kada sam prvi put ušao. Osim... pokrio sam Rozmari ćebetom jer...

– Da, da, to se razume – odvratio je šerif lagano obilazeći odaju i tražeći bilo kakav trag.

No, nije našao ništa.

– Da, izgleda da je devojčicina priča tačna. Nasilje i smrt... Smrtonosna povreda na potiljku... tragovi udarača po licu... – mrmljao je ljutito. – Eh, da mi je da se dočepam tih ptičica!

Pošto su Holidej i Kesling ćutali, on dodade – Ovde više nemamo šta da tražimo. Henri, natovari telo na kola pa ćeš ga ti odvesti u grad. Mister Holms i ja idemo u potragu za ubicama... ako nađemo njihov trag.

– Sigurno ćemo ga naći – dodade Dok hladno. – Još dok smo dolazili spazio sam trag tri konja koji vodi na sever. To su sigurno oni, jer su juče kada sam ih sreo išli tim pravcem.

Šerif klimnu glavom.

– Ona da završimo ono što je neophodno i krenemo dalje.

Sunce je već daleko odskočilo, a šerif i Holidej još su jahali tragom ubica. Na ranču su izdvojili otiske njihovih konja i zapamtili karakte-

ristične oblike potkovica i odatle pa nadalje uvek pažljivo pratili trag koji se veoma jasno video uprkos tvrdom i mestimično kamenitom terenu. Što su se više približavali reci Kolorado trag je bivao sve jasniji pošto je tlo bilo manje kamenito, a zemlja meka od nedavne kiše.

Za gonioce je to bila povoljna okolnost ali, sa druge strane, nije ih radovalo saznanje da su se begunci uputili ka granici i da su verovatno već izmakli nadležnosti čuvara zakona iz Kokpit Hila.

– Ko što sam i očekivao – dobacio je šerif goneći konja u brži kas – Namejavaju da pređu granicu. Ako je već nisu prešli...

Dok se složi kratko klimnuvši glavom. – Imaju skoro čitav dan prednosti. Koliko je tačno udaljena granica?

– Nekih šest sati jahanja. Reka na severu pravi okuku, te je nešto dalje nego kod Kokpit Hila.

– Ako je računica tačna, a oni napustili ranč poslepodne, onda su do reke stigli još sinoć. U tom slučaju naš napor je uzaludan – zaključio je Dok.

– Ne mora da bude. Skela noću ne radi. Ako su hteli da pređu reku morali su da čekaju do jutra.

– Ne bih se složio. Znaju da će potera poći za njima i učiniće sve kako bi umakli.

Šerif ga odmeri.

– Hoćete li se ljutiti ako vas nešto pitam, mister. Naravno, ne morate mi odgovoriti.

– Ne. Samo recite.

– Šta vas navodi da se izlažete opasnosti i jurite počinioce ovog zločina?

Holidej je malo počutao.

– Lična stvar i mislim da je bolje da vam ne odgovorim. Prihvatite, recimo, odgovor da se gnušam zločina te vrste.

Šerif je klimnuo glavom i začutao. Nastavili su da jašu prateći trag i posle tri časa izbili na reku. Mesto nije bilo pogodno za prelaz pa su se se trojica razbojnika uputila nizvodno, verovatno u nadi da će naići na neku skelu koja će ih prevesti preko. Imali su sreće i to uspeli već nepunu milju dalje tako da su gonioци mogli samo da slegnu ramenima. Činilo se da je ceo njihov trud bio uzaludan. No, ipak su želeli da proverе svoje zaključke. Zato su prišli skeledžiji koji je stajao nešto dalje i pušio.

Pošto su ga učtivo pozdravili šerif upita – Jeste li, možda, videli trojicu lovaca bufala? Jedan je riđobrad dok drugi...

– ... nema dva prsta na jednoj ruci – dopunio ga je čovek ispod oka odmeravajući zvezdu na šerifovim grudima.

– Tačno! Videli ste ih?

– I prevezao preko.

– Kada?

– Sinoć?

– Zaista? Koliko mi je poznato, skela obično ne radi noću.

– U pravu ste, mister, nije. Ali ako vam neko prisloni cev revolvera uz rebra onda se običaj menja.

Šerif se okrete prema Doku.

– Ha, izgleda da su se sve vaše pretpostavke pokazale kao tačne. Trojica lovaca su počinili zločin, u to više nema sumnje. Samo, nije mi jasno zašto su se toliko žurili... U svakom slučaju, na pravom smo tragu.

– Naravno, u to nisam ni sumnjao, šerife. Ali, tu ima jedna nezgoda.

– Koja?

– Dobar ili ne, trag se za vas ovde završava.

– Da, to je tačno – složi se čuvar zakona pokunjeno. – Ne mogu protiv pravila... A vi? Šta nameravate da učinite?

– Rekao sam već. Idem dalje.

Šerif ga sumnjičavo odmeri. Eleganтно odelo i prefinjen strančev izgled nisu mu delovali ohrabrujuće. Iako je u njegovom držanju i glasu bilo neobične čvrstine i odlučnosti, ipak je bio ubeđen da se njegov saputnik upušta u avanturu kojoj nije dorastao.

– Mister Holmse, jeste li dobro razmislili pre nego što ste doneli odluku? – upitao ga je obazrivo.

– Ja nikada ne činim ništa nepromišljeno.

– Ne ljutite se, nisam mislio da vas vređam, ali jeste li svesni da ulazite u ozbiljnu avanturu? Ova trojka je izuzetno opasna.

– Umem da se staram o sebi.

– Ne sumnjam da umete. Očigledno je da ste sposoban i hrabar čovek, ali ovo je nešto drugo. Zašto ne prepustite stvar zakonu? Izvestiću šerifa za oblast Kolorada i napomenuti...

– Ne, rekao sam vam da imam razloge – prekinuo ga je Dok. I da ne bi pogrešno razumeli, ja ću stvar prepustiti zakonu ali onog trenutka kada se zlikovci nađu iza brave. Dotle neću mirovati ne zvao se ja Džon...

Uposlednjem trenutku se trgao. Šta je to sa njim, zamalo se izdao? Jeste da to ne bi bilo od velikog značaja, ali sada mu zaista nije bilo potrebno. Zbog toga je upitao vozara – Možete li me prevesti preko?

– Naravno!

– Onda krenimo!

Okrenuo se prema čuvaru zakona i prstima dodirnuo obod šešira.

– Zbogom, šerife.

– Zbogom, mister Holmse. Neka vas sreća prati.

Dok se skela udaljavala čovek sa zvezdom zamišljeno je posmatrao svog malopredašnjeg sagovornika. Sada, na rastanku, učinio mu se poznat, kao da ga je ranije već video. Kada i gde, nije mogao da se seti. Odjednom mu je pred oči izronila fotografija iz novina koje je čitao pre nekoliko meseci i novinarevog zaključka da se zločin, što se tog čoveka tiče, uopšte ne isplati.

Sada je znao da je čovek koga je skela nosila na drugu stranu bio Dok Holidej.

VI

Stigavši na drugu stranu Dok je izveo Miga sa skele i mašio se novčanika.

– Koliko?

– Ništa!

Upitno je pogledao mršavog skeledžiju koji je slagao ramenima.

– Čuo sam vaš razgovor sa šerifom, mister. Pošto gonite onu trojicu nitkova neću vam naplatiti prevoz. Ali kada ih uhvatite naplatite se i za mene. Stari Red Patrik ne voli kada se na njega poteže revolver. U mojoj karijeri vozara tako nešto mi se još nije dogodilo.

– Tako dakle... Pa, učiniću kao što kažete. I hvala na ljubaznosti – dobio je vinuvši se u sedlo. Tragovi trojice bandita jasno su se razlikovali od ostalih tako da je nastavio put bez zadržavanja. Posle dve pređene milje naišao je na šumarak u kome je trojka provela noć. Pepeo logorske vatre bio je još mlak što je značilo da, prešavši Kolorado, begunci više nisu žurili. Znali su da je potrebno dosta vremena kako bi se pokrenuo mehanizam pravde u susednoj državi, a za to vreme oni su mogli daleko da odmaknu.

Nastavio je dalje i tokom prepodneva naišao na malu farmu čiji je

vlasnik bio sredovečan čičica oran za razgovor. Naime, tek što se Dok zaustavio pred kućem on je izvirio iz štale gde je nešto radio.

– Hej, šta je do danas? Ne zamišljajte da ste na šertalištu!

Holidej ga je začuđeno odmerio.

Čičica je primetio taj pogled i brzo dodao – Jeste, šta se čudite? Prvo niko ne svrati nedeljama, a onda svi navale kao ludi! Šta, hoćete da napojite konja?

– Da, to sam hteo – prihvatio je Dok, zadovoljan što je čuo da su beginci svraćali na farmu. – Uzgred, hteo sam da pitam kuda su otišla ona trojica.?

– Trojica? Otkud znate da su bila baš trojica?

– Nisam slep, mister. Dvanaest potkovanih nogu je ukupno tri konja, odnosno, trojica konjanika. Ili je u Koloradu možda drugačije nego u ostalom svetu?

– He, he... dobro pogađate, mladiću. Sviđa mi se kako razmišljate. Tačno je, bila su trojica. A pitate kuda su pošli?

– Da.

– A kuda bi mogle da prođu tri vagabunde nego u obližnju krčmu. A nju ćete lako naći.

– Kako to mislite?

– Lako, brate moj; po mirisu lošeg viskija. Zar ne osećate kako zaudara?

– Na žalost, nemam tako prefinjen njuh.

Stari se zadovoljno nasmeja.

– Naravno. Jedan gradski kicoš nije isto što i iskusni prerijski izvidnik kao što sam ja. Inače, ta krčma vam je na deset milja odavde. No, ne preporučujem vam da idete tamo.

– Zašto?

– Zato što se tamo skuplja najgori šljam pa vam se može desiti da vas na brzinu sklepuju i opljačkaju... A možda i nešto gore.

– Znači, krčma je na tako zlom glasu? – upita Holidej praveći se navi-
van.

– Nego šta! Jer, svi koji kidaju iz susednih oblasti svrate najpre tamo. Ako želite da iznajmite jeftinog revolveraša ili plaćenog ubicu tamo ćete ga lako naći.

Holidej klimnu glavom.

– Ne tražim ih, ali dobro je što ste mi rekli.

– A zbog čega onda tražite onu trojicu ako smem da pitam.

Zaključivši da ima posla sa poštenim čovekom Dok nije želeo da skriva istinu.

– Zbog nasilja i ubistva.

– Oho, ho! Iskreno rečeno, ne čudi me pošto su ptičice ostavile utisak tipova spremnih na sve.

– Dobro ste ih procenili.

– Iskustvo, mister. A ko ste vi kada ih tražite? Policajac, pretpostavljam?

– Ne, nisam policajac.

– Onda ste lovac na ucenjene – dobaci stari namrštivši se.

– Ne, ni to. Samo želim da zločinci budu predati u ruke pravde.

– To je lepa želja samo... Šta možete sami protiv trojice? – dobaci stari i sažaljivo odmeri Holideja. – Ličite mi na pravog gradskog čoveka i izgleda da nemate velikog iskustva u ovom poslu.

– Ipak ću pokušati.

– Pa dobro, neka vam je sa srećom. Ali sumnjam da će vam moje dobre želje pomoći. Kako mi se čini, vi idete u sigurnu smrt. Ali, svako ima pravo da izvrši samoubistvo kako hoće.

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Ja ne mislim da će biti baš tako. U svakom slučaju, hvala vam na lepim željima.

– Nema na čemu, želje ne koštaju ništa. A bunar vam je tamo iza kuće. Do viđenja, ja odoh svojim poslom – dobaci stari i krenu prema štali. Trenutak kasnije, ipak je zastao i okrenuo se. – I ako nekim čudom ostanete živi, svratite da kažete kako je bilo.

– Rado, ali ne verujem da ću se vratiti ovuda.

Pošto je napojio konja, Dok je napustio ranč i krenuo prema krčmi koju je pomenuo stari, stalno prateći trag bandita. Posle nešto više od pola časa ugledao je ogradu sklepanu od dasaka i balvana. Prišavši bliže, na tabli okačenoj ispod strehe jedva je razaznao natpis „Kod bufalovog roga”. Na privezištu je bilo nekoliko konja među kojima je odmah poznao

očigledno umorne životinje trojice lovaca.

Trenutak obračuna je došao, pomislio je, lagano sjahao i privezao uzde za prečku. Zatim je proverio kolt rešen da ga upotrebi samo u krajnjoj nuždi. Nekoliko puta je stisnuo desnu šaku i istegao prste: delić sekunde ovde je mogao značiti život ili smrt.

Zakoračio je u krčmu i laganim korakom prišao šanku. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se posle blještavog sunca navikne na polutamu koja je vladala u prostoriji i zato nije odmah prepoznao ljude koje je tražio. Ali tek što se naslonio na šank i zaustio da potraži piće, začuo je poznati glas.

– Gle, gle! Koga to vidim...Našeg ispeglanog poznanika!

Odmah se okrenuo i za jednim stao-lom na levoj strani ugledao Hantera, Hilara i Bentona. Pred njima se nalazila poluprazna boca viskija što je značilo da su dosta popili. Uostalom, po načinu na koji su sedeli, zavaljeni u stolicama i opuštenih udova, Dok zaključio da su pripiti.

– Brendi! – dobacio je barmenu gledajući Hantera pravo u oči.

– Vidi ti to! – podsmehnu se riđobradi. – Izgleda da naš poznanik želi da nam nazdravi.

– Izgleda! – dobaci Hilard iskezivši se.

– Po tome kako nas gleda ne bih rekao da je tako...

– Eh, nemoj da si toliko strog, Beni. Naš ispeglani poznanik je verovatno stidljiv. Sigurno mu je mama zabranjivala da razgovara sa nepoznatim ljudima.

– Jeste li čuli, mister? – dobaci Hanter Holideju. – Naš drug smatra da treba da nazdravimo u čast ponovnog susreta.

– Svejedno mi je šta on misli – hladno je odvratio Dok.

– Svejedno?? Čuješ li ti to, Beni? Vidiš da ponekad lepo obučeni čovek ne mora da bude i lepo vaspitan. Znači li to da nam nećete nazdraviti, mister? – dodao je Hanter glasom u kome se mogla nazreti pritajena pretnja.

– Baš to! – kratko odvrati Holidej. Riđobradi se vidno namršti.

– Čekajte malo, mister. Vaše odbijanje je uvreda, a moj prijatelj ne podnosi kada ga neko vređa.

– Žalim ali... – odbrusi Dok kroz zube – nikada ne pijem sa nitkovima.

Hanter se jedva primetno trgao dok su druga dvojica skočila kao oparena. No, ovaj ih je umirio jednim pokretom ruke i naterao da ponovo sednu.

– Mister, to što ste rekli je teška uvreda – dobaci riđobradi posle kratke pauze. – No, napravićemo se da nismo ništa čuli. Šteta što je slučaj hteo da naš drugi susret ispadne neprijateljski.

– Nije u pitanju slučaj – ispravio ga je Holidej.

Sada se ridobradi iskreno iznenadio.

– Nije u pitanju slučaj? – ponovio je zbunjeno. – Znači li to da ste za nama pošli sa nekim ciljem?

– Baš tako!

– A kakvim, ako smemo da pita-
mo?

– Da vam prenesem pozdrave šerifa iz Kokpit Hila – odvrati Dok jasnim razgovetnim glasom koji je u grobnoj tišini odjekivao kao jeka. – I da vam poručim da se vratite.

– Da se vratimo?! – cinično se nasmejao Hanter. – A zašto?

– Da biste odgovarali za napastvo-
vanje i ubistvo – procedio je Dok le-
deno.

Lovac je za tren prebledeo. Ipak, brzo je uspeo da se pribere i vrati osmeh na lice.

– Bilo bi bolje da se manete ćorava posla, mister. Zato popite svoje piće i nastavite dalje pre nego što izgubim strpljenje. Šale vam uopšte nisu duhovite.

– Ali ja se ne šalim.

Hanter je sada izgubio strpljenje.

– Ne šalite se? – povikao je. – Dakle, ja vam kažem da nećemo da se vratimo. I šta ćete sada.

– Prisiliću vas!

Lovac je hteo nešto da kaže ali je zastao i poluotvorenih usta posmatrao bezizražajno strančevo lice. Onda je počeo da se cereka.

– Prisi... ha, ha, ha! Prisiliće nas! Da pukneš od smeha! Jeste li čuli,

prijatelji? Ispeglani će nas prisiliti!! Ha, ha, bolji vic nisam u životu čuo! A kako ćete to izvesti?

– Ovako! – odvrati Dok uperivši kolt u trojku za stolom.

– Revolver? Pa šta! Ne možete pucati na ljude koji vas ničim ne ugrožavaju. Evo, mi mirno sedimo i ništa ne radimo. Šta ćete sada?

Hanter još nije ni završio rečenicu, a prostorijom se prolomio pucanj i tane iz „linkolna“! Otkinulo je petu na njegovoj čizmi. Ne razmišljajući poskočio je sa stolice dok su ostala dvojica bez reči digla ruke uvis.

– Evo šta ću da uradim – mirno je nastavio Holidej i otpio brendi ne-
prestano držeći zločince na nišanu. – Sada ste imali sreće jer sam pogodio ono što sam ciljao. Može se desiti da sledeći put promašim i pogodim vas... recimo u koleno! To bi bilo vrlo nezgodno za jednog lovca.

U salunu je vladala mrtva tišina, a trojica lupeža stajali su mirno, blede i unezvereni. Težak „linkoln“ u rukama ovog čoveka nije ostavljao prostora za šalu.

– Šta hoćete od nas? – upita Hanter promuklim glasom.

– Čuli ste.

– Slušajte, mister, vi ste u velikoj zabludi. Nismo učinili ništa ružno.

– Ne bih rekao da ono što ste ostavili iza vas nije ružno!

–... a što se tiče smrti..... to se desilo sasvim slučajno, uveravam vas...

– To ćete reći sudiji kada dođe vreme.

– Ali... vi nemate prava da nas uhapsite. To je bezakonje.

Dok se hladno osmehnu.

– Kako znate da se pozivate na zakon kada vam ide u prilog. Nego... hajde, otpašite pojaseve! Samo lagano i bez naglih pokreta...

Sledeći trenuci bili su odlučujući i Holidej je to znao. Ako su lovci rešili da pruže otpor moraće to da učine sada jer bez oružja nisu imali nikakve šanse. Bio je spreman da pripuca i na najmanji sumnjiv pokret. No, to toga nije došlo. I tek što su lovci počeli da otkopčavaju pojaseve, na leđima je osetio revolversku cev i odmah zatim začuo nepoznat glas:

– Spusti taj pištolj, kicošu. Mogao bi da opali, a to ne bi bilo dobro za tebe.

Dok je stajao bez pokreta posmatrajući kako se na licima bandita pojavljuje osmeh.

– Trako, Čemp, naišao si u pravi čas – dobaci Hanter.

Holidej shvati da se previše koncentrisao na njih trojicu i za kratko vreme zanemario ulaz u salun. To je bilo dovoljno da mu se četvrti lupež za koga nije ni znao neopaženo privuče i dovede ga u mat poziciju. Ali, ma koliko lukav, Čemp je napravio jednu grešku: prišao mu je suviše blizu, prslonio revolver na leđa i na taj način mu indirektno dao do zna-

nja gde se nalazi oružje od koga mu preti opasnost.

Dok je nameravao da to iskoristi. Ali, pre toga je hteo još nešto da pokuša.

– Znate šta radite, čoveče? – upitao je.

– Znam! Držim vas na oku – odgovorio je Čemp smejući se.

– To da, ali znate li da pomažete trojici zločinaca koji su sa druge strane zakona?

– Briga me!

– Ne bi vas bilo briga kada biste videli poternicu u mom džepu. Traži ih šerif iz Kokpit Hila pod optužbom da su počinili napastvovanje i ubistvo.

– Briga me za poternicu. Oni su mi prijatelji i to je dovoljno.

Sada Holideju nije preostalo ništa drugo nego da stupi u akciju. Tokom celog razgovora držao je pištolj u ruci iako ga je cev Čempovog revolvera „dobro” bockala u leđa. Samouveren i siguran u sebe, četvrti bandit nije ni slutio da bi čovek koga je imao u šaci mogao nešto da pokuša.

Međutim, desilo se baš to: Holidej se munjevito okrenuo i levom rukom rukom odgurnuo cev Čempovog pištolja, skoro istovremeno ga udarivši drškom svog oružja po glavi. Pucanj iz lupežovog pištolja prekinuo je tišinu, ali je metak prošao kroz Dokov kaput i samo ga malo okrznuo po slabini. Na nesreću, udarac koji je zadao Čempu nije bio dovoljno jak da

ga obori i on je, teturajući se ka zidu, nastavio da puca.

Holidej više nije imao izbora. Nagon za samoodržanjem nadvladao je želju da izbegne prolivanje krvi i on je pritisnuo obarač.

Tresak „linkolna„ zaglušio je praskanje Čempovog revolvera i ispunio prostoriju mirisom baruta. Napadač se zaneo kao strašilo poneto vetrom i načinivši nekoliko „pijanih“ koraka unazad, srušio se pored zida.

Sve to je trajalo kratko, svega nekoliko sekundi. Zato se, znajući da mu glavna opasnost preti sa druge strane, Dok brzo okrenuo i istovremeno skočio u stranu iza jednog stuba. Učinio je to u pravi čas pošto je odmah zatim planuo Hanterov pištolj i metak se zario u šank, tačno na mesto gde se on do malopre nalazio.

– Pseto! – viknuo je ridobradi ljutito, videvši da mu je žrtva izmakla. Istovremeno se bacio iza oborenog stola i tako uzbegao metak iz Holidejevog revolvera.

Za to vreme druga dvojica su stojeći pripucali u pravcu stuba iza kojeg se Holidej zaklonio. Pucali su kao mah-niti, puni besa, straha i ljutnje što je „ispeglani“ stranac usudio da ima se suprotstavi. No, Hilar nije stigao da ispali poslednji metak. Tane iz „linkolna“ pogodio ga je tačno u srce i on je pao na pod kao klada rušeći oko sebe stolove i stolice.

Sada je Doku ostao samo jedan metak. Nije smeo da ga ispali pošto bi

dvojica preostalih protivnika mogli to da iskoriste i navale na njega. S druge strane, nije smeo da otvori magacin i ponovo ga napuni.

– Benti! – povikao je Hanter pokušavajući da rastera oblak baruta koji ga je štipao za oči. – Revolver mu je prazan. Napred!

– Nije! – odvratio je Benton. – Ja neću da rizikujem. Ti ako hoćeš kreni.

– Ne mogu sam. Moramo zajedno!

– Ja ne! Neću da dobijem tane. Vidiš da je udesio Čempa i Fonija.

– Šta onda?

– Kidajmo!

Zavladao je kratak tajac, a onda su revolveri ponovo zapraštali i pod zaštitom kuršuma dvojica bandita su istrčala iz saluna koristeći zadnji izlaz. Sa jednim metkom u revolveru Dok je mirno gledao kako mu „ptičice“ izmiču.

Prokletstvo, pomislio je ljutito. Zar će zaista uspeti da pobegnu?

– Kopile šugavo! Platićeš za ono što si učinio! – vikao je Hanter bežeći. – Znaj da ćemo te vrebati dok te ne skratimo za glavu!

– Onda pričekaj da je odmah uzmeš, nitkove! – odvratio je Holidej besno.

– A ne, ne sada. Sačekaću pogodan momenat! Biće to kada se najmanje nadaš, huljo nalickana! Ali, nećeš čekati dugo, ne brini! – urlao Hanter besno bacajući se u sedlo. – Zapamtićeš ti Redža Hantera!

– I Mojni Bentona! – dodao je drugi lupež.

Trenutak kasnije začuo se topot kopita i dvojica lovaca su odjahala niz ulicu ostavljajući iza sebe gust oblak prašine.

U salunu je vladala tišina. Iza šanka je, prvo bojažljivo, a zatim sve sigurnije izvirila čupava barmenova glava dok su sa ulice nagrnuli oni koji su se blagovremeno sklonili sa mesta obračuna. Shvativši da je najopasnije prošlo i da pucnjave više neće biti ljudi su sve glasnije pričali i otvoreno komentarisali događaj. I kao posle uspele predstave, mnogi od prisutnih su požurili da preživljeno uzbuđenje stišaju čašicom pića.

Barmen bojažljivo odmeri Holideja.

– Pobogu, šta uradiste, mister? Ovde leže dva mrtva čoveka a o šteti i da ne govorimo.

– Sami su krivi – mirno je odvratio Dok.

– Kako to? Ljudi su lepo sedeli i pili i da vi niste došli...

Dok se prenu. Ne, nikako nije smeo da dozvoli da rasprava pođe u tom pravcu.

– Mirno sedeli, kažete. A zar mi njegov prijatelj nije nabio nož u leđa?

Krčmar se zbunio. Nije želeo sukob sa čovekom koji je na onaj svet već poslao dvojicu protivnika.

– Pa jeste, Čemp vam je pretio... Ali, pre toga...

– Štitio je trojicu bandita van zakona. To je zločin.

– Otkuda mi znamo da su Hanter i njegovi prijatelji van zakona? – ume-

šao se jedan od posmatrača. – Možda ste vi van zakona?

– Rekao sam da za njima postoji poternica. Evo, svako može da se uveri u to – reče Holidej vadeći poternicu iz džepa.

Krčmar je pogledao papir sa potpisom i pečatom šerifa u Kokpit Hilu i slegao ramenima.

– Mogli su da se vrate i dokažu svoju nevinost ako zaista nisu krivi. Kokpit Hil nije daleko.

– Naravno! Čim su odbili taj predlog i pružili otpor znači da im savest nije mirna – sugestivno je dobacio Holidej.

– Onda su dobili ono što su tražili – zaključio je krčmar. – Čemp nije trebalo da se meša. Dakle, nema potrebe da zovemo šerifa, ljudi. Sa-hranićemo ovu dvojicu i sve će biti zaboravljeno.

Ljudi zažagoriše i prihvatiše se posla. Dok su jedni iznosili leševe drugi su požurili napolje kako bi sve potanko ispričali onima koji nisu bili prisutni.

Holidej je odahnuo. Iako je u svakom trenutku mogao da dokaže ko su ubijeni ljudi, nikakva istraga mu sada nije odgovarala pošto je želeo da što pre pođe za beguncima. Uz to, znao je da će sada biti mnogo teže jer su ova dvojica bila spremna na sve. Bilo mu je jasno da će iskoristiti svaku njegovu grešku i tada pokušati da ga smaknu.

– Hm... ima još nešto, mister.

– A to je...

– Pa zar ne vidite koliku štetu ste mi napravili?

– Vidim i platiću. Ali ne sve, naravno. Šta je sa ostalima? Nisam samo ja izazvao nered...

– To je tačno. Samo.... kako sada da znam ko je slomio i šta je slomio.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– Ja sam za sebe izračunao. Daću ti dvadeset dolara, prijatelju. Ostalo nadoknadi od lovaca kada se vrate.

Krčmar je nekoliko trenutaka grčevito razmišljao.

– Ali, kako? Ko zna da li ću ikada videti onu dvojicu?

– Ah, tako. Evo, imam jedan predlog. Trideset dolara i da više ne pričamo o tome?

– U redu!

Holidej izvadi novac i stavi ih na šank. I pre nego što je barmen uspeo bilo šta da kaže, rukom je dodirnuo obod šešira i hitrim korakom izašao napolje.

VII

Dok je pratio trag begunaca sve dok mrak nije sklopio nad prerijom svoj crni plašt. Nastavak po mraku nije bio preporučljiv jer je noćna potraga iziskivala puno snage, što bi se sigurno odrazilo na sutrašnji tempo gonjenja.

Zato je za počinak izabrao mali izvor okružen sa nekoliko granatih stabala drveća koja su, za slučaj kiše, mogla

poslužiti i kao krov. Rasedlao je Miga i pustio ga da pase, a sam je malo prezalogajio i pošto se zavio u toplo ćebe, legao da spava na postelju od suvog lišća.

Nije mogao da zna koliko je spavao, ali kada se prenuo vatra je skoro utrula. Gluvo doba noći, pomisli osluškujući. No, nije se čulo baš ništa, čak ni prigušeno Migovo grickanje iako je verna životinja bila u blizini. Pored toga, neki tanani unutrašnji glas govorio mu je da u blizini ima još nekog i to je verovatno bio razlog što je, bez nekog naročitog povoda, prekinuo san.

Zbog toga je laganim neprimetnim pokretom izvukao revolver i čekao. U potpunom mraku nije se videlo ništa, ali je na desetak metara udaljenosti iza jednog žbuna začuo šuštanje suvog lišća. Mogao je to biti miš ili žaba, ali onaj unutrašnji glas iskusnog zapadnjaka govorio mu je da je u pitanju čovek. Tiho kao mačak ustao je sa lišća i namestivši ćebe tako da izgleda da na ležaju ima nekoga. Zatim se sklonio par metara u stranu, bolje reći, sakrio se iza jednog drveta.

Srpljivo je čekao ne pomerajući se. Znao je da će napadač doći.

Posle nekih minut dva iza žbuna se izdvojila silueta, jedva vidljiva pri vatri koja se gasila i u dva koraka se našla pored ležaja. Istoga trenutka prilika je zamahnula tojagom i udarila baš u mesto na kome je trebalo

da se nalazi Holidejeva glava. Odmah zatim začuo se jasan, razgovetan glas.

– Gotov je, Redže! Imamo ga!

Naravno, bio je to Benton.

– Jesi li siguran? – odvratio je iz mraka glas koji je pripadao Hanteru.

– Lupnuo sam ga samo da ga onesvestim. Nema smisla da pseto crkne tek tako.

– Proveri!

Benten se sagnuo i podjario vatru suvim lišćem. Iz vrelog žara buknuo je plamen i sve obasjao narandžasto žutom svetlošću.

– Podvala! – povika Benton zinući od čuda. Nema ga!

– Naprotiv, tu sam – začuo je miran Holidejev glas iz mraka. – A ovaj put i vi ćete sa mnom.

Benton je potegao revolver i bežeći u nepoznato ispalio nasumce nekoliko metaka.

– U pakao s tobom, pseto!

Iako je čuo štektanje Hanterovog pištolja, Dok je ispalio dva hica za Bentonom. Začuo se jauk, ali begunac nije pao već je nastavio da trči. Bat koraka i krckanje polomljenog šiblja polako su slabili i posle pola minuta u okolini je ponovo zavládala tišina.

Holidej uzdahnu. Pošto je bila noć, znao je da nema nikakvog smisla da pođe za njima. Uostalom, Benton je bio ranjen i to će mu znatno olakšati posao.

Pošto je sve utihnulo ponovo je legao i pokušao da se odmori. No, san mu nikako nije dolazio na oči. Neprestano je video pred sobom lepo Rozmarino lice i njene modre sjajne oči pune neke tajanstvene, neodređene čežnje.

Sutra u zoru krenuo je dalje neprestano sledeći tragove begunaca. Tek pred podne primetio je da su nešto usporili, a dva časa kasnije da su se zaustavili.

Ranjenik je počeo da slabi i verovatno ne može dalje, zaključio je Holidej. Dakle, treba se nadati zasedi, odnosno, biti krajnje oprezan.

Posle kratke pauze lagano je poterao konja i budno motrio predeo pred sobom. Nailazio je na brežuljkast teren sa dosta stena i plitkih jaruga. Idealna mesta za zasedu, zaključio je i udvostručio pažnju. Nakon dobrih pola sata ugledao je kako je sa jednog drveta udaljenog oko pet stotina metara uzletelo par vrana, napravilo nekoliko krugova i pokušalo da se ponovo spusti. Ali, došavši do visine krošnje ptice su ponovo uzletele što je jasno govorilo da ih je nešto uplašilo.

To „nešto” mogli su da budu samo begunci Hanter i Benton!

Holidej se zamisli procenjujući kako će sa mesta na kome je stajao neopaženo stići do drveta. Predeo je bio pogodan za ovakve prilike: ispred uzvišenja koje je zaklanjalo pogled ljudima u zasedi, odvajala se plitka

vododerina koja je vodila na levu stranu do gomile stena, odakle je do drveta preostajalo samo nekoliko desetina koraka.

Napravio je plan i krenuo bez razmišljanja. Stigavši do uzvišenja, sjahao je i vezao Miga za jedan žbun. Potom se sagnuo i potrčao kroz vododerinu pazeći da ne nadvisi glavom plitki šanac, a još više, da svojim zadržavanjem ne uzazove sumnju lovaca. Pošto su ga čekali u zasedi sigurno su videli kako zalazi za uzvišenje i ako se na vreme ne pojavi sigurno će se upitati gde je nestao. Brzo je stigao do kraja vododerine i pažljivo izvirio između stena. Ono što je ugledao potvrdilo je njegove pretpostavke.

Nedaleko od visokog drveta, iza jedne zaobljene stene ležao je Benton, sa puškom na obrazu. Nišanio je upravo tamo odakle je trebalo da se pojavi očekivana žrtva. Hanter se nije video, ali Dok je pretpostavio da i on mora biti negde u blizini. No, nije bilo vremena za oklevanje. Stavivši sve na kocku, Holidej je u trku prešao nekoliko desetina metara i pre nego što je Brenton uspeo da se okrene prislonio mu je revolver na potiljak.

– Da se nisi makao. Baci pušku.

Benton je odmah poslušao i već sledećeg trena Dok je shvatio zbog čega. Naime, mršavko je bio ranjen u butinu i utegnuto zavojima kroz koje je probijala krv. Zato nije mogao da se okrene i reaguje na bilo koji način.

Uostalom, prve Bentenove reči su to i potvrdile.

– Ti? Mora da ti je sam đavo u službi.

– To sada nije važno, nitkove.

– Ha, kako se uzme! Da nisam ranjen već bi ti sasuo vinčesterku u stomak!

– Gde ti je prijatelj, huljo?

– He, he! To te zanima? Nađi ga sam!

– Ne, neću ga naći. Ti ćeš to učiniti. Pozvaćeš ga da dođe! – procedio je Holidej kroz zube pritiskajući cev pištolja na Bentenov potiljak. – I nema vrdanja! Brojaću do tri.

Dok je lagano brojao, ali je lovac bio neumoljiv. Tek kada je povukao oroz spremajući se da opali, lupeža obližnoj i on tiho prostenja – Čekajte.... pozvaću ga. Samo... plašim se. On će.... ubiće me, znam!

– Neće biti nikakva šteta.

– Ali... ja nisam kriv za onu ženu.

– To će reći sud. Zovi ga!

– Do... dobro... – odvratio je ovaj progutavši pljuvačku. – Redže! – povikao je. – Gde si? Zašto se ne javljaš?

– Ne urlaj, čujem te. – odvratio je glas i Holidej u magnovenju shvati da on dolazi s leđa. Iako je klečao na zemlji hitro se okrenuo i našao pred uperenom cevi puške. Iza jednog kamena udaljenog desetak metara izvirivalo je Hanterovo iscereno lice.

– Do vraga... – promrmljao je Dok. – Upecao me je.

– Vidim vas obojcu – dobacio je Hanter –... i tebe i gospodina ispeglanog! A njega držim na nišanu. – dodao je zadovoljno. – Ako se makne, oduvaću ga pravo na nebo. Inače, vidim da je obučen baš kao za pogreb.

Holidej je grozničavo razmišljao. Nije sumnjao da će ga Hanter ustreliti ako napravi neki nepredviđen pokret.. s druge strane, imao je sreću što ga je ridobradi nanišanio puškom a ne pištoljem. Jer, ma koliko bio vešt u rukovanju „vinčesterkom“, Hantoru je trebalo više od jedne sekunde da posle ispaljenog metka ponovo napuni cev i nanišani. Ako bi, dakle, lovac promašio prvi hitac, bilo bi šanse da se izvuče. Ali, trebalo je prvo da dođe do promašaja!

– Bravo, Redže – obradovao se Hanterov pajtaš. – Sada ćemo ga srediti!

– Nego šta! Iskusni Redž još nije za staro gvožđe. Ha, čim sam video da se ne pojavljuješ iza onog uzvišenja znao sam šta smeriš. Nije Hanter lovac od juče, da znaš! Jurio sam ja i pametniju divljač!

Holidej je nepomično stajao ali je ispod oka merio rastojanje između njega i Hantera i između njega i najbližeg zaklona. Da li da pokuša, dok još ima revolver u ruci? Čudno, ridobradi mu još nije naredio da baci oružje.

Trenutak kasnije, kao da je uhvatio Dokovu misao, Hanter naredi – Hajde, odbaci pištolj! Lepo i lagano ga spusti na zemlju.

Gotovo je, pomisli Dok. Bez pištolja nije imao nikakvih šansi da se spase, a ako ne poslušaj, bandit će ga ustreliti.

– Bentone, uzmi mu revolver! – dodao je.

Ovaj pokuša da ustane ali je istog trenutka bolno jauknuo i uhvatio se za butinu. Dok ga je posmatrao krajičkom oka procenivši da je to šansa koju je čekao. Pružio je ruku prema Bentonu koji je ležao na zemlji.

– Dajte, pomoći ću vam.

Ne sluteći šta se sprema, Benton je prihvatio pruženu ruku. Istog trenutka Holidej ga je svom snagom povukao, pa onda gurnuo ispred sebe tako da se ranjenik u jednom trenutku našao između njega i Hantera. Tren kasnije, bolan Bentonov jauk zaglušio je pucanj puške i nerećni lovac je pao na na zemlju pogođen Hanterovim mertkom.

To je Doku bilo dovoljno jer se brže – bolje dočepao revolvera i u jednom dahu ispalio tri metka prema Hantoru. Istovremeno je skočio u zaklon iza stene pored koje je do pre par minuta sedeo Benton. Još dok se bacao u zaklon, odjeknulo je tane iz vinčesterke i otkinulo stenu pri vrhu.

U zadnji čas, pomisli Holidej zadihano. A sada se čuvaj, Hantere...

Ali Hanter nije bio od onih ljudi koji čekaju ishod sudbine, a još manje neko ko je spreman da se otvoreno suoči sa opasnošću. Zato je, videvši da poduhvat nije uspeo, ispalio još

jedan metak prema steni i lagano se odšunjao sa mesta okršaja. I tako je za nekih pola minuta Holidej začuo topot konja što je značilo da je „treći čovek” pobjegao i da je opasnost prošla.

Nije krenuo za njim već se okrenuo teško ranjenom Bentonu.

– Miruj i bez priče. Samo da vidim gde si ranjen.

Benton je pokazao na desnu stranu grudi: velika crvena mrlja brzo se širila i natapala mu odeću. Holidej je rasekao košulju i ustanovio da je metak ostao u plućima. Ako ga lekar što pre ne operše sigurno će umreti.

– Tvoj prijatelj Hanter ima sreće – promrmljao je. – Ako te ponesem do lekara sigurno će pobeći.

Lupež raširi oči. Za njega je to što je čuo bilo potpuno neshvatljivo. Zar je ovaj stranac toliko lud da pomaže svom neprijatelju?

– Vi... Ti... odnećeš me...? – promućao je zbunjeno.

– Da, da, odvešću te do lekara. Koje je najbliže veće mesto?

– Kros Krik, desetak milja odavde – procedeo je Benton nerazgovetno jer su mu se usta napunila krvlju.

– Dobro, idemo tamo. Ne mogu te pustiti da umreš iako si to zaslužio. Napraviću ti „indijanske sanke” kako bi mogao da ležiš. Tvoj konj je tu? – upitao je.

Benton klimnu glavom i pokaza prema jednóm žbunu.

– Dobro, naći ću ga. Ti miruj i ne govori ništa. Bio lupež ili ne, treba živ da stigneš pred porotu.

* * *

Do Kros Krika trebalo im je dobra tri časa. Put je protekao mirno, a u grad su stigli kada je počela uobičajena predvečernja živost. Na ulicama je bilo dosta sveta, među kojima i elegantno obučених ljudi i žena. Kada se Holidej pojavio vodeći konja koji je vukao sanke sa ranjenikom svi su se okupili kako bi saznali šta se desilo.

– Tražite lekara? To vam je ona zgrada sa leve strane na kojoj piše „ambulanta” – odgovorio je jedan čovek Doku i pokazao prema kući.

Na verandi je ih je dočekaо prosed čovek sa brkovima koji ga je pažljivo saslušao i odmah pozvao dvojicu ljudi da mu pomognu kod unošenja ranjenika. Potom je brzo pregledao Bentona i okrenuo se prema Doku.

– Rana je ozbiljna ali ne i smrtonosna. Treba izvaditi kuršum. Ko plaća troškove?

– Šerif? – odvratio je Holidej.

– Šerif? Ne razumem.

– Ranjenik je njegov zatvorenik. Uostalom, to će vam i on sam potvrditi. Dok ne obavite intervenciju on će biti ovde. Ako ipak bude bilo kakvih problema sve ću platiti lično.

– U redu, mister.

– Samo vi radite svoj posao, a ja odoh da nađem šerifa.

Posle nekoliko minuta zastao je pred šerifovom kancelarijom. Čuvara zakona već je neko obavestio o dolašku stranca tako da je stajao na tremu i sa interesovanjem odmeravao elegantnog stranca.

– Vi ste maločas doveli jednog ranjenika?

– Da – odvrati Dok kratko. – To je čovek koga treba da uhapsite. Evo, ovde je poternica u kojoj sve piše. Ako vam treba još neko obaveštenje možete pozvati šerifa u Kokpit Hilu.

Šerif pogleda poternicu i klimnu glavom.

– U redu, mister. A ko ste vi?

– Ja sam Džon Holms.

– Vi ste uhapsili begunca?

– Jesam; uhapsio sam ga i u jučerašnjem obračunu ranio u nogu. Ali pošto je tada izmakao, uhvatio sam ga danas. Ranu zbog koje sam ga odneo kod doktora dobio je od svoga druga.

– Ne brinite, mister. Kad se oporavi, ide u zatvor.

– Zadržaćete ga dok ga ne preuzme šerif iz Kokpit Hila?

– Naravno. A šta ćete vi?

– Noćas ću se odmoriti a sutra ujutro odlazim. Nadam se da u Kros Kriku postoji hotel.

– Svakako. U ovo doba godine nema mnogo putnika, tako da ćete naći mesta.

– Dobro! Zbogom, šerife!

– Zbogom, mister. Želim vam puno sreće.

Dok je dodirnuo rukom obod šešira i uputio se prema hotelu. Pred njim je bila još jedna, možda najteža etapa gonjenja. Kuda će ga ona odvesti? To nije znao, a i da jeste bilo bi mu sasvim svejedno. Miran i spokojan život nije bio njegova sudbina.

Na zapadu je sevnula munja i on za tren podiže glavu: ugledao je tamne kišne oblake koji su se gomilali na horizontu. Ne bi valjalo da padne kiša i uništi Hanterov trag, pomisli i na njegovom ozbiljnom muževnom licu pojaviše se dve duboke bore.

Sat kasnije, snažan pljusak sručio se na Kros Krik i celu okolinu i tako izbrisao tragove Redža Hantera i gotovo potpuno umanjio Holidejeve šanse da ga uhvati. No, kiša nije uništila Dokovu nadu, njegovu rešenost da uhvati Rozmarinog ubicu makar morao pročešljati ceo Divlji zapad.

Odmoran i svež, ustao je dosta rano. Naručio je obilan doručak, a pošto je platio račun laganim korakom je izašao na ulicu. Žućkasti prsti izlazećeg sunca obasjavali su nebo bez ijednog oblačka, plavo i duboko posle noćasnog pljusk.

Kiša mu je pokvarila planove, ali nije odustajao. Ako ne može da sledi Hantera pokušaće sa Bentonom: ranjeni razbojnik je morao nešto znati o svom pajtašu. A možda su zajedno kovali planove i planirali budućnost?

Doduše, uvek postoji mogućnost da Hanter promeni plan i ode negde drugde, ali vredelo je pokušati. Uostalom, drugog izbora nije bilo.

Zato se uputio do šerifove kancelarije u blizini.

– Ko je? – čuo je glas iznutra kada je pokucao na vrata.

– Holms. Došao sam da vidim vašeg uhapšenika, šerife.

Brava je škljocnula i čuvar zakona ga je propustio da uđe. Odmah se obazreo oko sebe i video da Benton leži na krevetu u prvoj ćeliji. Bio je bled u licu i očiju mutnih od groznice, ali pri čistoj svesti. Sudeći po izgledu, nije bio u životnoj opasnosti. Kada je Dok ušao kratko je jauknuo i iskolačio oči.

– Šta hoćete? – upitao je jetko.

– Da uživam u mojim mukama?

– Ni najmanje. Da sam to hteo ne bih te doveo ovamo.

– Samo zato da bih kasnije visio.

– Ne mora biti. Zavisi ko je ubio Rozmari. Ako je to učinio Hanter i ako ga uhvatim, možeš dobiti vremensku kaznu.

– Nećete ga uhvatiti. Posle noćasnog pljuska neće se primetiti gde je prošlo krdo bizona, a ne jedan konjanik. Od toga nema ništa.

– Možda ipak ima – dodade Holidej oprezno. – I to, ako mi kažete gde je otišao...

Benten se kratko nasmeja.

– Ja? Ja da pomažem pajkanu?

– Ne, nego sebi. Od toga ti može zavisi život. Uostalom, šta duguješ

Hanteru? Ništa. On te je ranio i ostavio da umreš.

Lupež sklopi oči.

– To je istina – odvratio je posle nekoliko trenutaka. – Redž se poneo kao poslednja hulja. S druge strane, vi ste pokazali da ste pravi čovek i možda vam ipak malo dugujem – kazao je i za tren začutao da se odmori. – Ne znam da li će vam koristiti, ali ću ipak reći. Ostalo odlučite sami.

– Znaš kuda je otišao?

– Ne znam, ali naslućujem. Nekoliko puta mi je pominjao Sajlens Taun.

– Čuo sam da postoji to mesto, oaza gde se može sakriti svako ko beži pred zakonom. Znaš li tačno gde je?

– Ne znam, ali čuo sam da je negde u Koloradu.

– Znači da ću morati da tragam. U svakom slučaju, hvala ti na usluzi.

– Samo vam vraćam dug.

– Prihvatiću – odvrati Dok, jedva primetno se osmehnuvši. – Zbogom!

Izlazeći iz zgrade zatvora namakao je šešir dublje na čelo. Sunce je bleštavo sjalo obećavajući dan pun prave letnje žege. Trebalo je pohitati i uzdati se u sreću da pomenuti grad negde postoji i da će se begunac tamo sakriti kao što je Benton predviđao. U svakom slučaju, biće mu potrebno mnogo, mnogo sreće.

VIII

Na mestu gde su ga Benton i Hanter juče dočekali u zasedi Holidej nije našao nikakve tragove. Izgleda

da je tu kiša još više pljuštala nego u Kros Kriku. Nekoliko trenutaka je zamišljeno osmatrao okolinu, a onda krenuo dalje pretpostavljajući da je Hanter nastavio u istom pravcu, odnosno, dalje prema severu.

Posle dvadesetak milja jahanja po vrućini i izuzetnoj sparini stigao je u malo naselje naslonjeno uz okomit padinu obraslu šumom. Naravno, Dok je znao gde treba da potraži informaciju koja mu je potrebna. Prošao je uskim ulicama i ubrzo ušao u staru brvnaru iznad čijih vrata je stajala naherena tabla na kojoj je pisalo: „Salun prerijski cvet”.

– Dobar dan – rekao je ulazeći. – Natočite mi brendi.

Krčmar je bez reči poslušao i stavio čašu pred njega.

– Mirno mesto... – počeo Holidej nazdravivši. – Ovde je sigurno prijatno živeti.

– Pa... jeste. – otegao je krčmar.

– Ali verovatno je dosadno...

– Jeste, ali dobijamo novine. Diližansa dolazi svaki treći dan.

– A navrate li usamljeni putnici?

– Ponekad. U ovo vreme su veoma retki.

– Zaista? To znači da sam ja jedini? Hm... u tom slučaju nećete mnogo saznati.

– Preživemo i bez njih – odvratio krčmar odmahnuvši rukom.

Neuspeh, pomisli Dok i uze još jedan gutljaj. Dakle, moraće direktno da ga pita, zaključio i u trenu i mahni-

nalno se okrete prema prozoru. Istog trenutka se prenuo jer je pred kovačnicom preko puta ugledao Hanterovog konja! Ispravio se i malo bolje pogledao i... nije bilo sumnje.

Zato se naslonio na šank i nastavio da časka o običnim stvarima, ni trenutka ne gubeći iz vida životinju pred kovačnicom. No, vreme je prolazilo i niko se nije pojavljivao. To, jest, niko osim kovača, snažnog plavokosog čoveka golih prsa.

Još malo je pričekao, a onda rešio da ode do kovačnice. Prelazeći ulicu bio je izuzetno oprezan ali se nije dogodilo ništa. Redža Hantera jednostavno nije bilo.

– Dobar dan! – pozdravio je plavokosog kovača. – Jeste li vi vlasnik ove radnje?

– Jesam. Šta želite?

– Tražim vlasnika ovog konja.

– Stoji pred vama.

– Izgleda da se nismo razumeli. Mislim na ovog dorata.

Plavokosi snagator se nasmeši.

– I ja mislim na njega. Hoćete da ga kupite?

– Ne, neću da ga kupim već pitam zbog nečeg drugog. Naime, zakleo bih se da je to konj čoveka koga tražim. Neverovatno koliko mu je sličan.

Kovač se šeretski nasmeši.

– Konji menjaju gospodare – dobio je.

Kako se ranije nisam setio, prekori Dok samog sebe. Ipak, ostao je mi-

ran i upitao – Od kada ste vi vlasnik ove životinje?

– Od juče.

– Ah, tako! A gde je čovek od koga ste ga kupili?

– Bolje reći trampili pošto je to bila prava trampa, mister. Njegov gazda je došao sinoć predlažući da mi ostavi životinju i dvadeset dolara pride u zamenu za jednog odmornog konja.

– I vi ste mu ga dali?

– Zašto da ne? Napravio sam dobar posao.

– Zna li gde je otišao?

– Ne znam, ali video sam da je kupio nešto u obližnjoj trgovini. Hm... izgleda da se spremao na duži put.

Zahvalio je kovaču i požurio u trgovinu. A nije znao šta da misli. Ako je kovačeva pretpostavka tačna i Hunter se spremao na dug put onda se Sajlent Taun ne nalazi blizu.

Na vratima trgovine dočekao ga je omalen, kržljiv čovek sa lulom u zubima. Na njegovo pitanje da li je videlo riđobradog čoveka sa ožiljkom odgovorio je negativno.

– Ne, mister, niko nije sinić dolazio ovamo. I danju slabo svraćaju, a kamoli uveče. Ovde trgovina ne cveta, to da znate. Da sam mlađi zatvorio bih sve i napustio ovu rupu. Ali, ne počinje mi se ponovo u ovim godinama...

Pozdravio je čoveka pokretom ruke i okrenuo se bez reči. Dok je nešto kasnije sedeo u salunu i čekao da mu

posluže jelo, nehajno je upitao krčmara.

– Koje je najbliže mesto na severu?

– Bufalo Horn, jedan dan jahanja odavde.

– Ima li nešto bliže, mister?

– Na severu nema.. Na pola dana jahanja postoji jedno kvekersko naselje, ali to je više na istoku.

– Da li ste možda čuli za Sajlent Taun?

– Ne... mislim da nisam. Gde se to nalazi?

– Ne znam ni sam, ali trebalo bi da bude u ovim krajevima.

– Mislim da niste u pravu, mister. Ja živim ovde već petnaest godina i nisam čuo za takvo naselje. To mora da je negde drugde.

– Možda – odvrati Dok trudeći se da mu glas ostane miran i ravnodušan.

– Kako vi kažete – složio se krčmar shvativši da gost više ne želi da priča o ovome. Uostalom, dugo je radio ovaj posao i znao je da ne treba da zabada nos u tuđe stvari. Požurio je da donese jelo i vratio se za šank.

Posle pola sata ispratio je svog neobičnog gosta. Još neko vreme razmišljao je šta u ovoj zabiti radi tako elegantan čovek finih manira koji je nosio neobičan revolver sa drškom od slonovače.

* * *

Sutradan oko podne, posle noći provedene u preriji, Holidej je ujahao

u Bufalo Horn. Kao i mnoga slična mesta na Divljem zapadu, bio je to gradić u kome su se svi međusobno poznavali. Zbog toga je dolazak crnokosog, uredno odevenog stranca u tamnom odelu izazvao ogromno interesovanje. Miran i staložen kao i uvek, Dok je brzo našao salun, ušao unutra i naručio brendi.

– Jeste li vi vlasnik ovog lokala? – upitao je krčmara kada mu je pružio čašu.

– Jesam – odvrati čovek. – U stvari... vlasnici smo moja žena i ja – dodao je i bacio bojažljiv pogled prema kuhinji.

– Nema veze, ne zabadam nos u tuđe stvari – odvrati Dok shvativši ko je pravi gazda. – Pitao sam samo onako... uzgred.

– S kim razgovaraš, Arture? – začuo se oštar ženski glas, a odmah zatim na vratima se pojavila korpulentna, previše nakindurena i našminkana žena. – Rekla sam ti da radiš, a ne da mlatiš praznu slamu, lenštino!

No, već sledećeg trenutka ženino lice je dobilo mnogo mekši izraz. Naime, pošto je umesto nekog od mesnih badavažija, kao muževljevog sagovornika ugledala nepoznatog, elegantnog gospodina, i nehotice se nasmešila i popravila frizuru.

– Oh, oprostite, mislila sam da je neki od Arturovih šeprtlja. Uvek moram da ih rasterujem da ga ne ometaju u poslu. On sam je nesposoban da zavede red u salunu.

– Meri... – počeo čovek molećivo je pogledavši. – Molim te...

– Šta je? – obrecnula se ona ljutito, a onda se okrenula prema Holideju. – Verujte mi da bi ceo dan mogao a priča a da ne usluži goste – dodala je osmejujući se.

– Ali, uslužio sam... – branio se Artur.

– Vidim, nisam slepa, – kazala je korpulentna Meri. – Da li si gosta poslužio još nečim? Znate, mister, mi imamo mnoštvo specijaliteta – dodala je važno.

– Ne sumnjam u to i biće mi izuzetno drago da probam neki od njih – odvrati Holidej učtivo. – Koji će to biti prepuštam vašem prefinjenom ukusu. Ali, uz to bi mi trebalo još nešto.

– Šta? Učinićemo vam sve što želite.

– Treba mi jedno malo obaveštenje.

– Sitnica. Samo ako znamo to što vas zanima.

– Interesuje me da li je juče ili jutros prošao neki ridobradi konjanik.

– Ne, nije – odvratio je Artur posle kraćeg razmišljanja. – Ja ga nisam video...

– A postoji li ovde neka trgovina? Možda je tamo svratio...

– Možda je tako učinio...

– Arture, glupane, to je jasno i bez tvog uplitanja – obrecnu se žena na njega. – Odmah ćemo saznati da li je taj čovek svraćao u trgovinu. Gospo-

da Hendl je moja dobra prijateljica i...

– Najlepša vam hvala na ljubaznosti, ali otići ću tamo sam. Vas bih za to vreme molio da mi spremite neki od specijaliteta koji ste pomenuli.

Meri popravi kovrdže i zavodnički ga pogleda.

– Oh, sa zadovoljstvom. Za pola časa napraviću vam jelo da ćete prste polizati – kazala je najljubaznije što je mogla.

Holidej se osmehnuo i izašao iz saluna. Trgovina je bila u susednoj kući i on se, ušavši u odaju prepunu rafova, džakov i raznih sanduka uputio pravo prema sredovečnoj ženi koja je morala biti gospođa Hendl.

– Dobar dan, gospođo. Smem li nešto da vas pitam?

– Samo izvolite.

– Da li je ovih dana u vašu trgovinu svraćao čovek riđe brade sa ožiljkom na levom obrazu?

– Jeste, bio je juče. Sećam se dobro. Kupio je nešto namirnica i otišao. A zašto pitate?

– To je jedan moj poznanik koga bih želeo da iznenadim.

– Oh, kako je to lepo od vas! – oduševila se gospođa Hendl.

– I ja mislim da će to biti susret koji se na zaboravlja – kazao je Holidej smešeci se, dodirnuo obod šešira rukom i izašao napolje. Na neki način je bio zadovoljan jer su se njegova predviđanja pokazala tačnim. Još uvek je bio na tragu riđobradom Hanteru.

Prošetao je gradom da sredi misli, a onda se vratio u salun sa nestrpljenjem iščekujući specijalitet korpu-lentne Meri. No, tamo ga je čekalo iznenađenje. Naime, salun više nije bio prazan kao dvadesetak minuta pre kada je razgovarao sa Arturom i njegovom strogom suprugom. Pored šanka su stajala petorica ljudi koji su naslonjeni na glatku mermernu ploču predano ispijali viski. Flaša je klizila tamo amo kao bilijarska lopta, a Artur je sve to nemoćno gledao ne usuđujući da pisne. Za to vreme njegova žena je virila kroz vrata koja su salun delila od kuhinje.

Revolveraši, pomislio je Dok zaključivši da mora biti oprezan. Zato je tiho skrenuo u stranu i seo za jedan sto na kraju prostorije.

– Huljo krčmarska! – povikao je jedan. – Odmah nam donesi nešto za jelo inače ću ti odseći tu baburastu nosinu!

– Već sam vam rekao, gospodo – odvratio je Artur uplašeno – da treba malo vremena kako bi se ručak pripremio. – Mi nemamo gotovih jela jer... kao što vidite... ovo je mali grad.

– Mali ili ne, mi smo strašno gladni! – prodrao se revolveraš koga je Dok identifikovao kao najmlađeg u grupi.

– Stišaj se, Vilijame – obratio mu se stariji partner, visok čovek tamne prosede kose i ozbiljnog lica. – Ne treba biti suviše nestrpljiv...

– Nestrpljiv?! Ah, ne treba biti strpljiv sa ovakvim kojotima koji samo gledaju da te prevare! Kada se uplaše...ha, samo onda su poštteni i dobri!

I tako, dok je mladi revolveraš obasipao Artura grdnjama, njegova žena je završila jelo za Holideja i dala mu znak da gostu postavi sto. On se nekoliko trenutaka ustezao kao da je slutio kakvu buru može da izazove postupak koji nije po volji revolverašima, ali je, naučen na poslušnost, ipak uzeo stolnjak i pribor i stavio ih pred Holideja. To nije promaklo oku nervoznog mladića po imenu Vilijam.

– Ha, hiljo, šta je to?

Artur pokuša da se napravi nevešt.

– To? – upita začuđeno. – Ništa.

– Kako ništa? Postavio si pribor za jelo tamo nekom, a nas preskačeš!

– Ne, mister – pokušao je da se opravda Artur. – Ovaj gospodin je došao pre vas.

– Nije važno kada je došao, ali će ručati posle nas. Da li si me razumeo?

– Ali, uvaženi gospodine, jelo će se ohladiti! Dopustite da serviram ono što je spremno. I vaša porudžbina će uskoro stići – kazao je Artur nestojeći da odobrovolji mladog siledžiju.

– Čuo si me, cmizdravko! Ne gnavi već reci svojoj ženi da požuri!

Za to vreme Holidej je mirno sedeo kao da ga se nije ticalo ono što se dešava. Gnev u njemu je rastao, ali je činio sve da ga obuzda i opusti se. No, to uopšte nije bilo jednostavno.

Ako ipak prasnem pomislio je zabrinuto, neće biti lako protiv petorice revolveraša. No, trudio se da do toga ne dođe.

Izgleda da ga je sudbina opet izazivala.

Iako je sam sebi dao reč da će izbegavati gužvu, onoga trenutka kada je na vratima kuhinje ugledao korpulentnu Meri, znao je da će se nešto desiti. Zadovoljna specijalitetom, stroga Arturova supruga je sa osmehom na usnama izašla iz kuhinje noseći na poslužavniku činiju sa hranom. Bila je ponosna na svoje umeće i htela da se pokaže pred elegantnim gostom. No, čim je kročila u salun hrana je zamirisala i još više uticala na nestrpljenje i ljutnju gladnih revolveraša.

Sve se desilo brzo: pošto je stigla do njega idući prema Doku, mladi revolveraš joj je podmetnuo nogu. Istog časa začuo se tresak, a poslužavnik sa činijom proleteo je kroz vazduh praveći širok luk koji se završio negde blizu Dokovog stola. Tresak teškog tela potmulo je odjeknuo salunom, a bolan ženski krik zaparao je Dokovo uho i srce. Zatvorio je oči i snažno stisnuo vilice. Osetio je kako mu kroz kičmu mile žmarci i razliva ju se po celom telu.. No, ipak je uspeo da se suzdrži.

Video je kako se Meri stenjući diže, a onda spazio brižno Arturovo lice. On je potrčao prema ženi želeći da joj pomogne, zaboravivši u trenutku i na oprez i na strah. To je iskoristio

obesni mladi revolveraš pa je i Arturu podmetnuo nogu: tren kasnije, mršavi barmen je poleteo uvis i njegovo zgrčeno telo s treskom je palo na pod zakačivši pritom i ženu koja je uplašeno vrisnula.

Revolveraši su se grohotom nasmejali jer je surova šala nadobudnog mladića bila po njihovoj meri.

Ovo je za Doka bilo suviše. Odmerio je te ljude hladnim, bezizražajnim pogledom i kratko uzdahnuo. Oni nisu obraćali pažnju na njega niti ih je interesovao. Ali, najstariji iz grupe, visok i prosed, nije se smejao. On je uhvatio Dokov pogled i odmah shvatio šta znači. Mahinalno je opipao dršku svog revolvera, a onda jednim gutljajem ispraznio čašu i stavio je na šank.

Za to vreme Holidej je ustao i lagano krenuo prema krčmaru i njegovoj ženi koji su pokušavali da ustanu. To nije promaklo oku najmlađeg revolveraša koji se zlobno iscerio. Ovaj dan mu je baš srećan, pomislio je. Dolazi još jedan objekat za šalu. Zato se ispravio i krenuo prema svojoj novoj žrtvi.

Naravno, Dok je u trenu shvatio šta siledžija namerava. No, nastavio je lagano da korača iščekujući kada će ugledati onaj pokret noge koji će pokazati da je oholi mladić krenuo u akciju. Posle nekoliko trenutaka naslutio je da noga koju je pratio kreće u vis i munjevito reagovao.

Naime, hitrim pokretom ga je šutnuo iz sve snage, a onda ga uhvatio za stopalo i snažno ga okrenuo. Bilo je to tako brzo da niko nije stigao da reaguje. Što se tiče revolveraša, on je kriknuo od bola i sručio se na pod.

U prostoriji je zavladao tajac.

– Kopile šugavo... – zastenjao je Vilijam. – Zar ti mene da oboriš? Platićeš mi... – promrmljao je ljutito i pre nego što je pokušao da ustane krenuo rukom prema revolveru.

Ali, tada se desilo nešto što niko nije očekivao. Samo što je mladićeva ruka dotakla dršku oružja, na nju se spustila čizma i priklještila je na pod.

Istoga časa u Holidejevoj ruci već je sijao njegov „linkoln”.

– Prokletstvo! – zaurlao je mladić i podigao pogled.

Iznad njega je stajao prosedni revolveraš ozbiljnog lica.

– Vilijame, gospodin je krenuo da pomogne dami... nije trebalo da ga ometaš.

– Kakva dama! – kriknuo je mladić ljutito. – Trigere, pusti me da udesim nitkova!

– Nikoga ti nećeš da udesiš, momče. Da nije mene, već bi bio u „večnim lovištima”. – Hajde, ostavi to i smiri se – dodao je lagano dižući nogu sa mladićeve ruke.

Ovaj je pogledao u cev „linkolna” i nevoljno poslušao.

Tek tada Dok je vratio oružje u futrolu.

Sve se odigralo toliko brzo da su ostali revolveraši tek sada shvatili kojom brzinom je nepoznati u tamnom potegao revolver. Nisu rekli ništa, ali su ga motrili ispod oka, ćutke i neprijateljski.

– Brzi ste na revolveru, mister – obratio se Doku prosedi revolveraš koga je mladić nazvao Trigerom.

Dok je slegnuo ramenima i, ocenivši da je opasnost prošla, prišao Meri i pružio joj ruku koju je ona zahvalno prihvatila. Ustavši sa poda rekla je jedno kratko „hvala” i žurno otišla u kuhinju ostavljajući Artura da pokupi delove razbijene činije i ostatke hrane sa poda.

– Šteta što vas je Vilijamova neobuzdana šala ostavila bez ručka – kazao je Triger. – Ali, mislim da se greška ipak može popraviti.

Holidej ga bezizražajno odmeri procenjujući da li mu prosedi revolveraš prema neku podvalu... i zaključio da trenutno nema čega da se plaši.

– Kako to mislite? – upitao je.

– Pošto će naš ručak uskoro biti gotov, mogli bismo da ga podelimo. Šta kažete na to?

– Nemam ništa protiv... ukoliko se vaši prijatelji slože – prihvatio je Dok.

– Ah, ništa ne brinite. Vilijam je malo... temperamentan, ali nije zlopamtilo. Je li tako, mladiću?

Momak nije izgledao oduševljen. No, ipak je klimnuo glavom i nešto progundao, još uvek trljajući šaku.

– Pošto mi se žuri, nemam izbora – kazao je Dok.

– Odlično! – složi se Triger. – Hoćete li da popijemo po jednu?

– Može. Ja ću brendi.

– Onda dva brendija. Krčmaru, donesi nam piće.

– Odmah! – dobaci Artur uslužno, zadovoljan što je nesporazum između gostiju izgladen. – Gde gospoda žele da postavim? Ručak je skoro gotov.

– Tamo u uglu – pokaza mu Triger i okrete se. – U vaše zdravlje, mister.

– I u vaše – odvrati Dok ljubazno.

Lagano ispijajući piće, ispod oka je posmatrao čoveka kome je nazdravio. Proseda kosa davala mu je određenu ozbiljnost, a iza sjajnih bistrih očiju nazirala se inteligentna i razumljiva osoba. U svakom slučaju, on se razlikovao od svojih pratilaca kako izgledom, tako ukupnim držanjem i stavom.

– Uzgred, da vam se predstavim kao što je to red. Ja sam Triger Hoks, a moj mladi prijatelj se zove Vilijam Kint. Ostala gospoda su moji saradnici.

– Ja sam Džon Holms.

– Interesantno! Ne tvrdim da vas poznajem ali imam utisak da sam vas već negde sreo. Živate li dugo u ovim krajevima?

– Ne. Ovo mi je prvi put da prolazim kroz Kolorado.

– Hm... onda se nismo mogli sresti. No, nije ni važno. Drago mi je da je naš mali nesporazum izgladen.

Holidej je kratko klimnuo glavom ne obraćajući pažnji na ljutitog mladića koji je ispijao viski naslonjen na kraj šanka. Uskoro je postavljen ručak koji je prošao u miru i priči o nevažnim stvarima. Kada su se, najzad, Holidej i Triger učtivo rastali, još uvek uvređeni Vilijam ljutito procedi:

– Zašto mi nisi dozvolio da se obračunam sa njim?

– Rekao sam ti. Zato što bi bio mrtav pre nego što bi uspeo da pipneš revolver. Jesi li video kako brzo je potegao?

– Jesam, pa šta?

– Kako šta? Izbušio bi te kao rešetor!

– Ne bi. Ja sam mogao brže samo se nisam nadao...

– Moraš uvek da se nadaš! Zapamti, kada potežeš pištolj radi to uvek tako kao da su pred tobom Vajat Erp i Dok Holidej.

– U pravu si – snuždio se Vilijam. – Ali... vi ste bili tu.

– To ti ne bi pomoglo jer bi te već ustrelilo. Uostalom najvažnije si zaboravio.

– Šta to?

– Taj čovek je bio u pravu.

– Zar je to važno?

– Obično nije, ali u ovom slučaju jeste. Nije trebalo tako da se ponašaš prema jednoj ženi.

– To je moja stvar – obrecnuo se mladić uvređeno, ipak znajući da je kriv.

– Kada si sa mnom, tvoje ponašanje je i moja stvar, mladiću. Voleo bih da to zapamtiš. I ubuduće, odmeravaj snagu sa onima koji nose opasač.

Vilijam stegnu zube i sa skrivenim negodovanjem pogleda Trigera Hoks. Kada se ne bi tako pokroviteljski odnosio prema njemu!! No, svejedno, vreme prolazi, vođa postaje sve stariji i stariji... Doći će dan kada će ga baš on prevazići.

Naravno, iskusni Hoks je primetio mladićev pogled i savršeno dobro ga pročitao. Znao je da već duže vreme u njemu tinja nezadovoljstvo i da jedva čeka dan kada će moći da razgovara sa njim kao sa sebi ravnim. To je trebalo preduprediti, zaključiti, pitajući se da li je trebao da pusti da ga stranac ustreli.

Ipak mu nije ništa rekao već se okrenuo i dobacio momcima – Hajdemo! Do Sajlent Tauna treba preći dosta milja.

* * *

Holidej je iz Bafalo Horna nastavio prema najbližem naselju na zapadu verujući da će se Hanter kretati uobičajenim putevima. No, u skedećem mestu čekalo ga je veliko razočarenje. Naime, niko nije primetio dolazak čoveka koji je odgovarao opisu Redža Hantera.

Pošto se ceo dan raspitivao po gradu i okolini, Dok je zaključio da lovac nije pošao tim putem i da treba da

ga traži na drugoj strani. Vratio se stoga tridesetak milja i obišao sve farme i rančeve u krugu od pedeset milja. Nažalost, sve je bilo uzalud. Niko nije primetio riđobradog čoveka sa ožiljkom i on posle tri dana uzaludnog traganja nevoljno zaključi da je Hanterov trag izgubljen.

IX

U gradić je prispeo u vreme kada je žega popustila i kada na ulici ima najviše prolaznika. Tako mu se učinilo da je grad življi nego što jeste i bilo mu je drago što će baš tu napraviti kratku pauzu.

Zaustavio se pred hotelom, zgradom zidanom na sprat u kojoj je prizemlje služilo kao salun i restoran dok su se na spratu nalazile spavaće sobe. Na recepciji nije bilo nikoga, niti se bilo ko javljao kada je pozvonio. Probao je još jednom da bi se posle kratke pauze začulo nečije nezadovoljno gundanje.

– Dobro de... šta ste, kog vraga, legli na to zvono? Ako ima mesta dobićeš sobu, a ako je nema – možeš zvoniti do sudnjeg dana!

Odmah zatim, na vratima iz dvorišta pojavio se simpatični čičica.

– Ovaj... mislim, dobićete je u svakom slučaju – dodao je pogledavši Holideja.

Većina gostiju hotela u Long Forksu bili su farmeri i kauboji sa okolnih rančeva, stočari i pokatkad putnici

kojima je dosadila vožnja diližansom. Zbog toga je čikica sa dosta respekta pružio Holideju knjigu gostiju u koju se on upisao kao Džon Holms.

– Recite momku da smeste moga konja u štalu i kaže da ga dobro nahrane.

– Ne brinite ništa, mister Holmse.

Mrmljajućinešto sebi u bradu, čičica je otpratio Holideja do sobe na spratu, a nekoliko minuta kasnije je ponovo došao noseći dva bokala vode i stavio ih na mermerni umivaonik. Naime, odmah je procenio gosta i zaključio da mu treba ispuniti svaku želju, odnosno, ugostiti ga što bolje.

Dok nasu hladnu vodu u lavor i zagnjuri lice. Kakva prijetnost posle toplog dana punog znoja i prašine! Još kada se okupa svet će izgledati sasvim drugačije... Onako obučen pružio se na krevet i zapalio cigaru. Pokušao je da nađe Hanterov trag u kolutovima dima, ali nije uspeo.

* * *

Te večeri upoznao je jednog drugo-razrednog kockara koji je pokušao da ga prevari starim, takođe, drugo-razrednim trikovima. Pustio ga je da dobije nekoliko partija, a onda lagano, tako reći „elegantno” vratio izgubljeni novac.

– Hm... za amatera prilično dobro igrate – progundao je čovek nevoljno.

– Nisam amater.

– To mi niste kazali pre početka.
– Je li bilo potrebno?
– Ne! – odvratio je kockar progutavši knedlu.

– Onda da nastavimo – složi se Dok mirno. – Uostalom, ni vi ne igrate loše.

– Gde ste obično igrali? – upita čovek.

– Svuda, a najviše na Misisipiju.

– Zgodno. Imali ste prilike da dosta naučite..?

– Pa... tako... A vi?

– Samo u Koloradu – odgovori kockar gledajući karte. – Pet dolara?

– Onda poznajete ovu pokrajinu? – upita Dok i odmah nastavi. – Platio i još deset dolara.

– Kao svoj džep! Plaćam i još dvadeset! Prošao sam Kolorado uzduž i popreko.

– Dvadeset? – upita Holidej i tobože se zamisli mada je znao koji su protivnikovi aduti. – Platio! Ali da vidim šta imate.

– Ful dama.

– Jači ste!

Čovek se zadovoljno osmehnuo i privukao k sebi gomilu novaca koja je stajala na stolu. Za igrača kakav je bio Holidej gubitak od nekoliko desetina dolara nije značio ništa, mada je za sitnog provincijskog kockara, ta para bila značajna. No, Holidej je nastavio da deli.

– Onda verovatno znate gde je Sajlens Taun?

Kockar podiže pogled sa karata.

– Šta je sa vama? Bežite pred zakonom?

– Ne, ni govora. Koliko?

– Tri puta – povećao je kockar ohrabren malopredlažnjim dobitkom. – I tri karte. Zašto onda tražite taj grad?

– Vama mogu reći. Tražim jednog čoveka.

– Ako ste policajac ne zalazite tamo, mister. To vam je moj iskren savet jer će vas progutati pomrčina.

– Nisam polovac.

– Oni su podozrivi. Ako nemate „ulaznicu“, a to je na njihovom jeziku dokaz da vas policija goni, primiće vas sa sumnjom i može se desiti da vas proteraju. Ono najbolje što vam se može desiti je da shvatite da za vas nema pića u salunu, slobodnih soba u hotelu i da vašem konju ne žele da daju hranu. Onda ste prinuđeni da dignete sidro i otputujete. Samo... to je u najboljem slučaju. Inače... Koliko kupujete?

– Zanimljivo! Dobro ste obavešteni o životu u Sajlens Taunu?

– Deset dolara. Znate i sami da se za zelenim stolom sazna ono što se nigde drugde ne čuje.

– Deset i još šest – odvrati Dok razmišljajući kako da doskoči lopovluku svog partnera koji je opet „napakovao“ karte. Ali nije imao mnogo vremena za razmišljanje jer je u salun ušao čovek čiji je izgled privukao njegovu pažnju. Naravno, nije ni slutio da će se nešto kasnije njihovi životi ukrstiti.

Čovek je bio srednjih godina, visok i lepo razvijen. Na sebi je imao iznošenu kožnu jaknu, kariranu košulju, sličnu maramu oko vrata kao i iznošene kaubojske pantalone i široki „stetson” malo nakrivljen na jednu stranu. Na kuku je nosio težak kolt pored koga se, u dugačkoj futroli, video veliki nož. Iako je izgledao kao mnogi ljudi koji su u to vreme putovali Zapadom, izraz straha na njegovom licu pao je Holideju u oči. Ušavši, on je za tren zastao, a onda seo na mesto sa koga je imao dobar pregled cele prostorije, ali i ulaza u salun. Poručio je pivo i večeru i zapalivši cigaru koju je sam zavio, zavalio se u stolicu i počeo da odbija guste kolutove dima.

Istog trenutka na ulici se začuo topot kopita i čovek u uglu se primetno trgao i mahinalno opipao dršku oružja. Zatim se čulo kako se konji zaustavljaju pred salunom a trenutak kasnije svi su mogli da razaznaju jasno lupkanje čizama po drvenom tremu. Odmah zatim, u salun su ušla trojica ljudi u kaubojskim odelima i sa nisko pripasanim koltovima. Zastali su pored vrata i pažljivo osmotrili sve prisutne. I kada se već činilo da ih niko ne zanima jedan od njih spazio je usamljenog gosta u uglu. Na trenutak je zastao kao da želi da proveriti da se nije prevario, a onda laktom gurnuo druga do sebe. Ovaj se okrenuo i pogledao u tom pravcu.

Ugledavši čoveka u uglu na usnama mu je zatitrao đavolski osmeh.

Holidej jedva da je pratio partiju.

– Ne igra vam se više? – upita njegov partner tiho.

– Ne, ali mislio sam na nešto drugo – odvrati on iskreno, ispod oka posmatrajući trojku koja se uputila ka uglu. Pretpostavljao je šta će se sada desiti, ali... u takvim slučajevima je malo šta mogao da učini.

I ostali prisutni posetioци naslutili su zlo i lagano se povukli.

– Ubiće ga.. – prošaputao je kocar. – Bežimo!

– Sada je kasno – jedva čujno je odvratio Holidej.

Za to vreme trojka je stala ispred stola za kojim je sedeo begunac. Pratio ih je pogledom nervozno stiskajući cigaretu, a onda pokušao da ustane.

– Kao što vidiš, pronašli smo te pacove! – procedio je jedan od trojice.

– Umrećeš, pseto! – prošaputao je drugi, a njegov šapat je ličio na šištanje zmije. – Došao si do kraja.

Usmaljeni čovek je prebledeo osećajući kako Smrt oko njega stiže svoje ledene ruke. Iako je znao da nema šansi, instinkt za samoodržanjem je prevagnuo i njegova ruka krenula je ka koltu. Bila je to kobna greška! Potegnuo je prvi!

Istoga trena zapraštali su pištolji trojice revolveraša i u vazduhu se osetio jak miris baruta. Usamljeni begunac nije ni stigao da izvuče re-

volver: ruka mu je ostala na dršci kao ruka davljenika, a telom mu je prošao smrtnički drhtaj. Pokušao je da korakne napred ali ga je poslednji hitac odbacio unazad tako da skljkao na pod zakačivši i sto za kojim je malopre sedeo.

U salunu je nastala tišina.

– Videli ste da je prvi potegao – rekao je jedan od gonilaca stavljajući revolver u futrolu.

Začulo se nejasno gundanje koje bi trebalo da znači odobravanje.

– Pja, dobro – nastavio je čovek važno – pošto je sve jasno kao dan mi odlazimo. Kada šerif dođe objasnite mu šta se desilo. Ako neko misli drugačije, neka sada kaže.

Niko nije rekao ništa.

– U redu – dobaci drugi, još uvek držeći revolver. – Milo mi je što ste tako složni. Takvi i ostanite – dodao je i okrenuo se pokazujući svojim pratiocima da ga slede. Oni su to učinili bez reči i ubrzo su ljudi u salunu začuli topot kopita jahača koji napuštaju grad.

Čim su revolveraši izašli napolje. Holidej je ostao i žurno prišao ranjeniku. Nije verovao da je živ ali neka nada je ipak postojala. Čučnuo je, okrenuo ga je na leđa i rukom mu podigao glavu sa poda. Tek tada je mogao da vidi šta su ubice učinile.

Naime, čovek je krvario iz nekoliko rana na grudima, ali je na bledom licu još uvek bilo znakova života. Iz dugo-

godišnjeg iskustva Holidej je znao da su to poslednji trenuci...

– Još je živ – rekao je više za sebe. Kao da je čuo njegove reči, nesrećnik je jedva primetno otvorio oči. Usne su mu se pomerile i do Holidejevog uha doprlo je slabo krkljanje.

– Ne govorite ništa – kazao je. – Naprezanje vas može koštati života.

Ranjenik je samo odmahnuo glavom.

– Javite... Šermanu... u El Pazo...

Probao je još nešto da kaže, ali usta su mu se ispunila krvlju.

– Ja... sam Smart... Sleterov tajni detek...

– Mirujte, čoveče, ne uništavajte svoje šanse da preživite – ponovo ga je i pomenuo Holidej.

Smrtnik je opet odmahnuo glavom.

– Ja sam... svakako gotov... – promucio je trudeći se da savlada krkljanje. – Javite im da je... Aldos Torero... u Sajlent Taunu... Zapamtite ime...

Holidej se lecnu. Ovaj čovek zna gde je Sajlent Taun i on je tu tajnu morao da otkrije.

– Gde je taj grad? – upitao je grozničavo.

– Severno... – procedio je čovek pokušavajući još nešto da doda. Onda mu je krv pokuljala na usta i glava bespomoćno klonula. Sve je bilo gotovo.

– Gde severno? – ponovio je grozničavo, u velikoj želji da sazna što ga zanima – Gde se nalazi?

Ali Smart Sleter i je začutao zauvek.

Dok uzdahnu. Zár baš sada ovo da se desi, i to baš u trenutku kada je čovek hteo da kaže ono što je za njega bilo najvažnije. Naravno, ispunice samrtnikovu poslednju želju i obavestiti detektivsku agenciju da je njihov čovek mrtav i preneće im njegova uputstva. No, za njega lično, poslednjih nekoliko reči vredele su više nego sve ostalo.

S pažnjom je spustio glavu preminulog na pod i uspravio se. U tom trenutku u salun je ušao šerif.

– Mrtav? – upita prilazeći. – Da li je nešto rekao na samrti?

– Svega nekoliko nerazumljivih reči – odgovorio je Holidej smatrajući da nema nikakve potrebe bilo šta da objašnjava čoveku sa zvezdom.

– Hm... – nije ni čudo kako je izrešetan – vajkao se šerif. – A kako se odigrao obračun?

Holidej mu je u nekoliko rečenica ispričao šta se dogodilo i kako je čovek stradao.

Šerif je nekoliko trenutaka ćutao, a onda slegnuo ramenima.

– Ako je tako onda ne možemo ništa, mister. Formalno, oni su u pravu jer su delo učinili u samoodbrani.

– Tako nekako, iako je i meni i vama jasno da se radi o ubistvu.

– Da, ali ja u izveštaju moram da se držim činjenica. Jedino što mi preostaje je nada da će takvi tipovi jednom prilikom nešto zgrešiti i doći u moje ruke.

– Nadajmo se – složi se Holidej resignirano, osećajući negde duboko u srcu da se ta nada nikada neće ostvariti.

Pravda je još jednom ostala slepa pred perfidno izvedenim nasiljem.

X

Dva dana kasnije Dok Holidej je posumnjao da ga je sreća sasvim napustila. Nalazio se u kraju gde se po rečima Smarta Sleterija morao nalaziti Sajlent Taun kada ga je zadesila dodatna nevolja. Naime, u jednom trenutku se u Migovu potkovicu „uvukao” oštar kamenčić i njegov verni prijatelj je počeo da hramlje. Iako je sjahao i izvadio kamenčić, povreda je ostala i onemogućila dalje jahanje. Nije bilo drugog, nego da pusti životinju da se odmori nekoliko časova.

Dok je tako premišljao šta da radi, iz razmišljanja ga je prenulo klopanje točkova i nešto kasnije, iza šumarka je izronila diližansa koju je vukla šestoprežna zaprega. Zahuktala kočija protutnjala je bez zaustavljanja mada se Holideju učinilo da ga je vozar spazio. Nepun minut kasnije nestao je i veliki oblak prašine i svuda okolo je zavládala tišina.

No, to nije potrajalo ni minut. Kola su verovatno odmakla nepunu milju kada se iz daljine začuo pucanj revolvra, a odmah zatim gruvanje „skraćene dvocevke”.

Dok se prenu i odmah pomisli na prepad. Šta sada da radi, pitao se u nedoumici. Ako je zaista u pitanju prepad možda je nekome potrebna pomoć. U tom trenutku začuo je topot konja u trku. Pažljivo oslušnuvši zaključio je da mu se približava četiri ili pet konjanika u trku. Ako je banda, zaključio je je, onda će biti najbolje da se skloni.

Povukao je Miga za uzdu nekih dvadesetak metara i tek što se žbunje sklopilo za njim, na putu se pojavilo petoro konjanika koji su besomučno gonili konje. Do Doka su doprli njihovi glasovi i razuzdani smeh... Verovao je da su banditi i mirno izašao iz zaklona kada su nestali sa vidika.

On je žurio koliko god je mogao, ali trebalo mu je gotovo deset minuta da stigne do mesta prepada. Na malom proširenju puta nalazila se diližansa sa otvorenim vratima, a pored nje četiri putnika koja su o nečemu živo razgovarala mlatarajući rukama. Videlo se da su strašno uzbuđeni i kada je prišao bliže Dok je shvatio razlog: na zemlji pored kola ležao je neki čovek.

Potapšao Miga po vratu i poterao ga malo brže. Čuvši topot kopita, putnici se okrenuše. Na njeihovim licima

video se strah pomešan sa odbojnošću prema nepoznatom.

– Šta se desilo?– upitao je.

Putnici nisu odgovorili, nego nepoverljivo ustuknuli. Holidej je odmah shvatio da na zemlji leži vozač diližanse. Bio je pogođen na dva mesta i teško krvario. Čučnuo je opipao puls.

– Jedva se čuje... – promrmljao je.– Mora što pre do lekara. Koliko ima do najbližeg mesta?

Ljudi se zgledaše.

– Verovatno oko desetak milja – rekao je jedan.

– U redu – rekao je Dok više za sebe. – Previću ga koliko je to moguće i odvesti do grada... ako stigne živ do tamo – dodao je i odmah skinuo svoju „doktorsku” torbu sa sedla. Pažljivo je previo vozara koji je u jednom trenutku otvorio oči ali ih je odmah zatvorio onesvestivši se.

– Sada ga pažljivo unesite unutra – naredio je ljudima. – Zna li neko da vozi diližansu?

Ljudi su zbunjeno ćutali i on odmahnu rukom.

– Dobro...ja ću voziti. Samo pažljivo! Unesite ga pa da krećemo.

Ljudi su poslušno podigli ranjenika i uneli ga u kočiju. Dok je ušao prvi kako bi ga prihvatio i što udobnije namestio. Ali, tek što je zakoračio u diližansu, stao je kao ukopam. Sa sedišta u uglu gledala ga je... niko drugi do Laura Higin. Njene lepe

zelene oči posmatrale su ga sa neprikrivenom mržnjom.

* * *

Tri časa kasnije diližansa je stigla u Vudstok, gradić opkoljen brežuljcima i šumom. Ispred poveće zgrade od cigala koja je bila stanica kompanije Vels Fargo okupilo se puno ljudi. Naime, već sama činjenica da diližansa kasni prilično ih je uznemirila, pa su je sa nestrpljenjem iščekivali. Još kada su na mestu vozara ugledali elegantnog čoveka odevenog u tamno odelo, svima je bilo jasno da se nešto dogodilo.

Čim je zaustavio kola i sišao, oko Holideja su se okupili ljudi i zasuli ga pitanjima. No, on je samo podigao ruke i sačekao da se galama smiri.

I zaista, kada se žagor utišao Doku je prišao koščat čovek sa zvezdom na grudima.

– Možete li mi objasniti šta se desilo, mister?

Baš u trenutku kada je zaustio da progovori iza njegovih leđa odjeknuo je ženski glas.

– Šerife, uhapsite toga čoveka! On je saučesnik napada na diližansu.

Šerif se trgao i pogledao u Lauru, a zatim opet u Holideja. Ruka mu je instinktivno pošla ka revolveru i on je... u trenu bio van futrole.

– Šta vi kažete na to, mister? – upitao je nesigurno.

– Ništa. To je neistina.

– Istina je, šerife. On je bio sa banditima na mestu napada baš u doba kada je prepad izvršen. Videla sam ga, verujte mi. Zato ga odmah uhapsite.

Dok se nakašlja.

– To je tačno, bio sam na mestu napada, ali iz sasvim drugih razloga

– Kojih? – upita čovek sa zvezdom.

– To je moja lična stvar.

– Eh, nema toga, mister – prokomentarisao je šerif podigavši kolt. – U ovakvim situacijama nema ličnih tajni. Sve se mora reći.

– Pa dobro... Jahao sam ovamo i zastao, jer mi je konj počeo da hramlje.

– Eto, sada se otkrio! – dobaci Laura likujući. – Nije pobegao jer nije mogao, pa je procenio da je najbolje ako se prikaže kao prijatelj. Ali ja sam ga videla pre napada. Možda ga je video i vozar...

Dok je čuvar zakona držao Holideja na nišanu, došao je lekar koji je naredio dvojici ljudi da pažljivo iznesu ranjenika.

– Optužba je dosta teška, mister – kazao je šerif odmeravajući Doka.

– Ako vozar potvrdi reči ove mlade dame ne ginu vam vešala. U svakom slučaju moraću da vas zadržim u zatvoru. Džemsi, uzmi mu revolver.

Jedan čovek je mirno prišao Doku i uzeo mu revolver. Čovek iz Džordžije se nije protivio, ali je još jednom pokušao.

– Slušajte, šerife, ova mlada dama ima neke neraščišćene račune sa mnom i želi da mi se osveti. To je i ranije pokušavala.

Čovek sa zvezdom je upitno pogledao u Lauru koja je odlučno odmahнула glavom.

– Laže! Vidim ga prvi put u životu! – odbrusi cevenokosa lepotica ljutito.

– Dobro da ne dužimo – konstato-
vao je šerif. – Sudija će odlučiti šta je tačno. A sada u zatvor, mister. I ne pokušavajte ništa inače vam sledi metak.

Holidej nije imao kud. Njegova namera da pomogne ljudima u nevolji mogla mu se sada gadno osvetiti. Što se tiče Laure Higinis znao je da će upotrebiti sve što može ne bi li ga poslala na vešala. Ako bi se desilo da i vozar izjavi nešto slično našao bi se u velikim problemima. Sada se setio poslovice „gledaj svoja posla” i požalio što je nije sledio.

Niko od prisutnih koji su se skupili pred stanicom nije obratio pažnju na jednog mršavog neupadljivog čoveka koji je sve to posnatrao. On se zvao Luis Berkli i bio besposličar, potrčko i pijanica, osoba na koju niko nije obraćao pažnju osim u trenucima kada je bio predmet podsmevanja ili grubih šala.

Zato je Luis prećutao ono što je želeo da kaže i pogledom ispratio Holideja koga su odveli u ćeliju. U istom trenutku je smislio način kako da se osveti sugrađanima za bezbrojna

maltretiranja, podsmeha i ponižavanja koja je od njih dožoveo.

– Šta mislite, hoće li ga obesiti? – upitao je neko.

– Nego šta! Sudija Emeri i za mnogo manje prestupe izriče smrtnu kaznu – potvrdio je jedan dugajlija buljavih očiju.

– Ne liči mi na razbojnika. Jeste li videli kako je fino obučen?

– A tek kakav pištolj nosi!

– To baš i jeste sumnjivo. Veliki razbojnici su uvek fino obučeni.

Luis nije mogao da izdrži, a da se ne umeša.

– Ima ih koji su uvek takvi. Ja znam jednoga.

Okupljeni građani su počeli da se smeju.

– Ti ga znaš! Da nećeš da nam kažeš da je on Bufalo Bil?

Svi su se gromoglasno nasmejali i Luis se trgao. Počeli su da mu dobacuju i on se udaljio trčecim korakom.

– Čekajte da se smrkne, babe kreštava... – progundao je ljutito. – Sada će vam Luis Berkli pokazati šta on može.

XI

Spustio se mrak i na prozorima niskih brvnara u Vudstoku pojavile su se petrolejke. Holidej se nalazio u ćeliji, leškario na ne baš čistom krevetu i smišljao neki plan za bekstvo. U ćeliji kraj njega nalazio se neki kri-

minalac optužen za krađu stoke koji je trebao da sačeka dolazak sudije Emerija. Sve je bilo mirno i prilično dosadno...

– Da mi je da se izvučem odavde... – vapio je kradljivac stike. – Više nikada me ne bi uhvatili! Čauješ li ti to?

Holidej se pravio da spava iako su reči bile upućene njemu.

– Hej, čuješ li? Nikada me ne bi uhvatili, uobraženko!

Još uvek je ćutao. Bilo mu je ispod časti da razgovara sa takvim čovekom pa se radije prepuštao mislima. Odjednom, pažnju mu je privukao šum ispod prozora.

– Psst! – začuo se nečiji šapat. – Mister Holideje!

Dok se trže. Nije moguće, pomislio je... Zar ga je neko prepoznao?

– Ne bojte se, ja sam prijatelj! – ponovo se javio nepoznati glas.

Prijatelj? U ovom gradu nije imao prijatelja... Ili možda jeste? U svakom slučaju, bio je to neko ko ga je prepoznao, a nije rekao ostalima. Možda je ipak prijatelj kao što kaže.

– Ko ste vi? – tiho je upitao.

– Luis Berkli. Sećate se plovidbe lađom „Lepotica Nju Orleansa”? Bilo je to pre četiri godine.

– Sećam se, naravno da se sećam.

– Pa ja sam onaj koga ste spasli od maltretiranja grupe bivših nadzornika robova.

Holidej se zamislio. Prebirao je po uspomnama a onda... setio se inci-

denta i nesrećnika kojeg je spasao od izivljavanja surovih ljudi..

– Da, da... sećam se – odvratio je sa olakšanjem. – Ali otkuda vi ovde?

– Ja sam iz ovih krajeva, ali to sada nije važno. Recite kako mogu da vam pomognem.

– Da pomognete? Pa... jedino da mi donesete ključ od ćelije.

– Znate da to ne mogu. Ali mogao bih da vam doturim revolver.

– Hm... ne... Ne želim da pribegnem nasilju... bar za sada.

– A da vam donesem neki alat?

– To bi možda moglo. Ali... čekajte... Ima nešto bolje... – dodao je odmetavajući razdaljinu od ćelije do stola na kome je stajao svežanj ključeva. – Možete li mi nabaviti jednu veliku udicu ili komad čvrste žice i nekoliko metara kanapa?

– Mogu. Samo... šta će vam udica? Idete na pecanje!

– Ništa ne pitajte već donesite ove stvarčice. I pazite na šerifa!

– Ne brinite! Eto me do ponoći. Doviđenja!

– Doviđenja! – odvratio je zadovoljno i ispružio se na ležaju koji mu se sada činio mnogo mekši.

– I ja idem sa tobom? – začuo je glas konjokradice iz susedne ćelije.

– Molim? – upitao je praveći se da ne razume.

– Pa, čujem da bežiš, prijatelju? Ako je tako, računaj na mene. Mogu ti biti od pomoći.

– Ti? A kako to, molim te?

– Pa, biću tih i sarađivaću. Osim toga, znam gde treba otići ako čovek pobegne iz zatvora i ne želi da ga nađu.

To je zagolicalo Dokovu radoznalost.

– Zar? To je neko sigurno mesto?

– Najsigurnije.

– Da nije možda Sajlent Taun?

– Baš tako!

– Znaš gde je?

– A zašto misliš da bi ti ovo govorio?

– Ljudi svašta pričaju da izbegnu vešala pa se posle ispistavi da od toga nema ništa. Ali, ti možda govoriš istinu.

– Ne samo da znam gde je nego tamo imam i prijatelja. A to je veoma važno.

Holidej je glumio da se koleba ne želeći da pokaže zadovoljstvo što mu se konačno ukazala prilika da stigne na cilj za kojim je tragao.

– Dobro! – reko je najzad. – Smatraj da je sve dogovoreno. Dakle, noćas kidam i vodim i tebe. Ali pazi ako me predeš.

– Ne brini. Biću oprezan jer ne želim da omastim omču.

– Dobro. A sada mir jer evo šerifa! Pazi da nešto ne nasluti.

– Budi bez brige – umirio ga je susjed. – Za nekoliko sekundi sam u postelji.

Holidej se i nehotice osmehnuo i legao na krevet. Kada je minut– dva

kasnije šerif ušao, iz susedne ćelije se čulo glasno hrkanje.

– Šta? Ovaj lupež spava? – upita čuvar zakona – Taj bogami ima nerve. A ti? – obratio se Doku. – Uplašio si se, a?

Holidej je odmahnuo glavom praveći se da nije raspoložen za šalu.

– Hajde, ne očajavaj. Sudija Emeri nije od najgorih, da znaš. Prema starom Mekenziju on je prava dobra duša. Za deset godina koliko ga znam izrekao je samo jednu doživotnu.

– A ostalo? – zapitao je Dok reda radi.

– Ostalo? Pa vešanje, naravno. Ali Emeri je mnogo blaži.

– Hvala što ste me utešili! – dobacio je Džordžijanac cinično. – Sada mi je mnogo lakše.

Šerif se nehajno nasmejao.

– Mogu ti reći da je meni svejedno. A sada miruj da malo prodremam. Kroz dva sata moram u drugi obilazak, a dotle neću da gledam dve lupeške njuške. – dobacio je čuvar zakona i udobno se namestio u stolicu za ljuljanje.

Odmah zatim zatvorenik se povukao u dubinu svoje ćelije i čekao. Minuti su otegnuto prolazili, a tišina ga je sve više pritiskala. Kroz otvorene prozore iz saluna je dopirao ravnomeran žagor i zvečeca svirka raštimovanog bendža. Izgledalo je da će noć biti nepodnošljivo duga.

Pred ponoć se šeriuf naglo prenuo, natukao šešir na oči i izašao iz zatvo-

ra. Ključeve je okačio na čiviluk i izašao ne okrećući se. Nekoliko minuta kasnije odjek njegovih koraka zamro je u tišini.

Nije prošao ni minut, a Dok je čuo svog nevidljivog prijatelja ispod prozora.

– Mister Holideje, nisam našao udiču, ali sam vam doneo žicu i kanap – rekao je Berkli. – Evo, uzmite – dodao je i pružio mu zamotuljak kroz rešetke. – I da znate, vaš konj je u štali levo od prozora.

Dok je prihvatio smotuljak i hitrim pokretima napravio od žice kuku prečnika pet santimetara i jedan kraj privezao za kanap. Onda je prišao rešetkama i bacio kuku prema zidu. Promašio je jedanput, drugi put i osetio kako ga obliva znoj. Kradljivac stoke u susednoj ćeliji koji se zvao Slim Beket počeo je da psuje:

– Prokletstvo! Ti si prava, šeprtlja, mister!

– Još malo strpljenja – kazao je Holidej i ponovo zabacio. Ovoga puta je imao sreće. Kuka se zakačila za svežanj ključeva i on ih je jednim trzajem skinuo sa čiviluka. Odahnuo je sa olakpanjem i već sledećeg trenutka svežanj se nalazio u njegovim rukama.

Brzo je pronašao ključ koji otključava vrata ćelije i... bio je slobodan. Širom je otvorio vrata i izašao na polje, a onda hitro prišao ormanu u koji je šerif ostavio njegov opasač sa revolverom. Rutinskim pokretom ga

je pripasao i proverio da li je oružje puno.

– Hej! – dobacio mu je Beket. – Požuri sa mnom! Šerif se može vratiti svakog časa!

– Odmah! Znaš li gde ti je konj?

– Nije me briga. Zgrabiću prvog koga nađem.

Prišao je ćeliji i otključao Beketova vrata. Ovaj je poskočio i odmah dotrčao do ormana tražeći svoje oružje. Najzad ga je pripasao i zadovoljno odahnuo. Već je hteo da krene kada se vratio i iz ormana uzeo jednu „vinčesterku” sa dve kutije metaka.

– Za svaki slučaj! – objasnio je. – Sada idemo!

– U redu, samo tiho – odvratio je Dok i zakoračio u mrak. U najvećoj tišini uputili su se prema štali koja se crnela u uglu dvorišta. Bezbedno su došli do zgrade i ponovo oslušnuli. Sve je bilo tiho pa je Dok otvorio vrata i u dva koraka se našao kod Miga. Verna životinja je prepoznala svog gospodara i zadovoljno zarzala.

– Ja ću osedlati mog, a ti osedlaj onog u uglu – šapnuo je Holidej pokazujući na životinju na drugom kraju jasala.

Učinili su to brzo i bez mnogo buke. No zaneti poslom, nisu primetili priliku koja je zastala kraj otvorenih vrata štala, verovatno shvatajući da se nešto neobično događa.

– Ko je tamo? – upitao je glas.

Holidej se prenuo i iznenađeno pogledao u tamnu siluetu na vratima.

No, pre nego što je uspeo bilo šta da učini Beket je pripucao; odjeknuo je pucanj i kratak blesak svetlosti za tren je osvetlio zaprepašćeno lice čoveka koji se potom uhvatio za grudi i bez glasa srušio na zemlju.

– Šta si to uradio, ludače? – izdera se on na Beketa.

– Bežimo! – povika kradljivac stoke pošavši prema izlazu. Vukao je konja za uzdu, preskočio nepomično telo i izašao napolje. Hteo ne hteo, isto je učinio i Holidej jer nije smeo da izgubi iz vida svoga vodiča. U najvećem trku projurili su kroz mračnu ulicu i izmakli u neprozirnu noć bez zvezda i mesečine.

Nekoliko minuta kasnije topot kopita njihovih konja izgubio se u daljini...

* * *

– To je Sajlent Taun – rekao je Beket pokazujući sa uzvišice naselje od nekoliko desetina kućica smeštenih u jednoj uvali sa tri strane okruženoj šumovitim bregovima. Četvrta strana bila je „otvorena” ka zelenoj travnatoj dolini.

– Lepo je – primeti Dok kratko.

– Tačno, vrlo je lepo. Naročito za nas begunce. Tu smo zaštićeni od svega.

– Moglo bi se reći da je to vaše carstvo.

– Da, ali ne zamišljaj da ćeš tamo moći da radiš šta hoćeš. Moraš se vladati po zakonu.

Holidej je iznenađeno podigao obrve.

– Ne čudi se – objasnio je Beket brzo. – Sajlent Taun ima svoja pravila i zakone. Ima i „glavnog” koji vodi brigu da se život u gradu odvija po tim pravilima.

– „Glavnog”? To još nisam čuo.

– „Glavni” je gazda u gradu i njegova reč se sluša. Savetujem ti da to imaš na umu. Nego, imaš li novca?

– Imam – odvratio je Dok. – Zbog čega?

– U redu! Ukoliko nemaš, možeš dobiti nešto hrane na kredit, ako imaš jemca. Ali ne brini, lično ću jamčiti za tebe ako treba.

– Rekao sam ti da imam.

– Utoliko bolje za tebe. Hajdemo!

Poterali su konje uputivši se ka naselju koje je u večernjem sutonu odavalo utisak spokojnog i mirnog kutka. Posle pola noći i celog dana provedenog na konju Holidej je osećao potrebu za odmorom i čašom hladnog pića. Bilo mu je drago što su stigli na cilj, ali je u duši osećao nesпокојство. To je, na neki način bilo i normalno jer se upuštao u avanturu u kakvoj do tada nije učestvovao.

A šta će se desiti ako Redž Hanter nije u gradu? O tome će razmišljati kada ovde proveriti situaciju. U svakom slučaju, moraće da nastavi po-tragu.

Ipak, dok su ulazili u naselje obuzela ga je neka neobična slutnja da je Redž Hanter baš tu.

Ćutke su prošli pored prvih kuća, a retki prolaznici bacili su na njih tek po koji nezainteresovan pogled. Zastavili su se pred salunom u glavnoj ulici, sjahali i lagano ušli unutra.

– Gle, koga to vidim! – začuo se nečiji kreštav glas čim su njih dvojica kročili unutra. – Neka me skalpiraju ako to nije ona stara protuva i lupež, Slim Beke!

Holidejev saputnik se nije dao zbuditi.

– Ah, Gordž Pael, ovejani nitkov kakavog nema od Stenovitih planina sve do Kalifornije! Otkud ti ovde?

– Zamutio sam nešto u Kanzasu pa sam rešio da dođem ovde dok bura ne prođe. A ti?

– Sinoć sam izašao iz kaveza i to zahvaljujući ovom čoveku – odvratio je Beker i pokazao nas Doka. Da li je Bob Koldvel tu?

– Tu je ali ga danas nisam video.

– Potreban mi je. Gde ga mogu naći?

– Pa.. večeras će sigurno biti ovde. Dolazi u salun svako veče.

– U redu – odvrati Beker zadovoljno. – A sada bi bio red da nešto popijemo – predložio je.

Krenuli su prema šanku, dok su ostali posetioци veselo pozdravljali Beketa. On se samo osmehivao i sve prisutne pozdravio dizanjem ruke.

– Džodi! – viknuo je dozivajući krčmara. – Daj dva viskija!

– Jedan viski i brendi – ispravio ga je Dok.

– Uspeo si da kidneš, ha? – dobaci krčmar cereći se.

– Izvukao me je ovaj prijatelj – objasni Beke pokazujući na Holideja. Nego, znaš li gde možemo da se smestimo?

– Imate brvnaru Dika Bakstera. On je prošle nedelje otišao bogu na istinu pa je koliba prazna.

– Dik? Šteta, bio je dobar momak. Kako mu se to dogodilo?

– Pošao je sa Bobom Koldvelom da obiđe jednu banku u Oklahomi. Naleтели su na zasedu i...

– Ohladili ga?

– Na mestu. Metak u čelo.

– A Bob?

– Izvukao se sa ostalima. Ali nisu ništa učarili.

Beketovo lice se smračilo.

– Tako dakle? Daj mi još jedno piće.

Krčmar je klimnuo glavom i okrenuo se da natoči.

U tom trenutku u salun je ušao omlen mršav čovek, nesrazmerno kratkog tela u odnosu na noge i ruke koje su mu visile skoro do kolena. Imao je spljošten nos, opuštene brkove koji su skrivali tanke usne dok su ispod isturenih obrva vrebale zmijski sitne, ledene oči. Prepoznavši jednog od dvojice pridošlica, bezizrazno je žmirnuo i uputio se ka njima.

– Milo mi je što si stigao – rekao je Beketu i spustio mu ruku na rame. – Kako si pobjegao?

– Zahvaljujući Holmsu... ovom dasi...

Koldvel je tek ovlaš odmeri Doka i nastavi:

– Bilo mi je krivo kada sam čuo da su ste upecali ali važno je da se sve dobro završilo. – Ti si svakao hteo svoj deo?

– Naravno. Ne živi se od vazduha.

– Samo... moram ti kazati da nismo prošli sjajno. Stoka je počela da crkava, a posrednici su uzeli veliku proviziju.

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Da ne treba da se nadaš velikom novcu. Sve u svemu, pripada ti nekih dve stotine dolara i to te čeka.

– Hm... – vajkao se Beket. – Očekivao sam mnogo veću lovu. Za te pare nije vredelo rizikovati vešala.

– Ko bi se nadao da će sve tako ispasti... Ali, ne očajavaj, imam nekih ozbiljnih planova. I ti možeš da se uključiš ako hoćeš.

– Razmisluću. Sada samo hoću da se odmorim... zajedno sa mojim pajtašem.

Koldvel odmeri Holideja i klimnu glavom..

– U redu, nemam ništa protiv. Nego, hajde da ispijemo još jednu u čast tvoga dolaska. Džodi, daj piće! – pozvao je brzo.

U tom trenutku u salun je ušao čovek riđe brade sa ožiljkom na obrazu.

Ugledavši ga, Dok se jedva primetno trgao. Ipak je ostao miran jer mu ništa drugo nije ni preostalo. Iako mala, postojala je nada da ga lupež ne primeti.

No, sudbina je htela drugačije.

Naime, Hanter je ušao i odmah se uputio prema Koldvelu. Tek ada je prišao sasvim blizu, zastao je kao ukopan.

– Ti? – izustio je zaprepašćeno.

Dok je ostao sasvim hladan.

– Da – rekao je tiho.

– Gle, zar se vas dvojica poznajete? – dobaci Koldvel začuđeno.

– Šta traži taj tip ovde? – ljutnuo se.

– Isto što i vi – odreza Koldvel.

– Znaš li ti ko je on?

– Ne znam. Došao je sa Slimom i...

– On je policajac, šerifov najamnik!

Na reči „policajac” i „šerif” sve se utišalo. Koldvel je ponovo odmerio novog stanovnika Sajlent Tauna, a onda se njegov ledeni pogled preselio na Beketa.

– Ti reče da je došao s tobom? – upitao je lagano.

– Rekao sam i garantujem za njega.. Ovaj lupeta gluposti!

– Sigurno?

– Najsigurnije. Zajedno smo pobjegli iz zatvora u Vudstoku, rekao sam ti!

– A ja tvrdim da je šerifovo štene ili neki doušnik! – galamio je i dalje Hanter.

Koldvel se namršti.

– Da li svestan šta pričaš, drugar? Takva optužba je teška stvar u ovom gradu. Naš čovek tvrdi suprotno i ako si pričao koješta, pazi se.

– Nisam brbljao. Uostalom, pitaj ga zašto je došao ovamo. On goni mene i došao je ovamo samo da me uhapsi.

Koldvel glasno uzdahnu.

– Čuo si, mister. Dakle, je li je tačno da si policajac?

– Nije.

– A je li tačno da ga goniš?

– Da.

– Zašto?

– Lična stvar!

– Kod Boba Koldvela nema privatnih stvari, čoveče.

– On je šerifov čovek – ponovio je Hanter. – On je pravo njuškalo! Pretresite ga pa ćete mu u džepu naći poternicu!

Već sledećeg trena u Koldvelovoj ruci se našao kolt.

– Slime, pretresi ga!

Ovaj je prišao Holideju i lagano mu pretresao džepove, ali osim novčanika, tabakere i nekoliko sitnica nije našao ništa drugo. Ohrabren time, Bejker se ljutito okrete prema Hanteru – Slušaj, huljo, hoćeš li prestati sa klevetanjem? Ili hoćeš da ja lično zatvorim tu tvoju lažljivu njušku?

– Čekaj malo, Slime – umešao se Koldvel. – Tvoj štićenik nam još nije rekao zašto traži Redža.

– Lična stvar – ponovio je Dok hladno.

– A ja sam rekao da kod Koldvela nema ličnih stvari! – obrecnuo se ovaj ljutito. Dakle?

Holidej je grozničavo razmišljao da li da potegne. Naravno, odmah je napustio tu ideju jer protiv uperenog revolvera nije imao nikakvih šansi. S mukom se savladao i odvratio što je hladnokrvnije mogao.

– Zbog ubistva jedne žene.

– Da li je to bila tvoja žena?

– Ne.

– Rođaka?

– Ne.

Koldvel zažmiri.

– Šta te se onda tiče šta je bilo sa njom, ha? Eh, na kraju će se ispostaviti da Redž ima pravo! Hajde pričaj ili ću te izbušiti kao sito!

Holidej se ležerno naslonio na šank i prezrivo odmerio Koldvela. I ko zna kako bi se završilo ovo odmeravanje da se sa vrata nije začuo neki dubok glas.

– Šta je to? – pitao je neko.

Svi se okrenuše i na vratima saluna ugledaše visokog prosedog čoveka sa malo nakrivljenim „stetson” šeširrom. Bio je to Triger Hoks. Iza njega je stajao mlađani Vilijem Klnt.

Prepoznavši Holideja, Hoks se kratko osmehnuo.

– Opet neprilike? U čemu je sada stvar?

– Uхватili smo doušnika... ili možda čak pravog žacu – objasnio mu je Koldvel.

– Žacu? – ponovi Hols iznenađeno.
– Na osnovu čega to mislite?

– Sam je priznao da goni Redža Hantera.

– Zar? A zašto?

– Zato što je Hanter navodno ubio neku ženu. Ali ta žena ovom njuškalu nije niko i ništa – likujući je dobio Koldvel.

– Ah, to! Možda grešiš. Poznato mi je kavaljerstvo ovoga čoveka prema damama. Možda ipak ima razloga što traži Hantera. Je li tako, mister Holmse?

Dok kratko klimnu glavom.

– I šta ste hteli da učinite kada ga nađete?

– Da se obračunam sa njim.

– Dobro, to je vaša stvar – zaključio je Triger Hoks, a zatim se okrenuo prema Koldvelu.

– Smatrajmo da je ova stvar završena. Ostavi pištolj i na miru završi svoj viski. A i nam je potrebno neko piće, zar ne?

Rekavši to, Hoks se naslonio na šank i iz džepa prsnika izvadio dve cigare zavijene u celofan.

– Prave kubanske – kazao je ponosno. – Zato svaki komad košta dva dolara. Izvolite – kazao je i pružio jednu Doku.

– Hvala vam, ali... suviše je jaka za mene. Nećete se ljutiti ako zapalim jednu od mojih? – upita Dok vadeći tabakeru.

– Ne... ni govora. Poštujem svačiji ukus kada su u pitanju ljudske stra-

sti. Ah, imate veoma skupocenu tabakeru – primetio je.

– Uspomena – odvrati setno Dok.

– Srećen je onaj koji ima uspomena. Naročito takve.

– U pravu ste.

– Tim pre treba da se čuva i da sam ne postane samo bleđa uspomena.

Hoksove reči zvučale su kao upozorenje i Dok ga iznenađeno pogleda.

– Shvatate? – upitao je tiho.

– Mislim da vas razumem.

Holidej je otpio gutljaj pića i preko čaše odmerio Koldvela koji je stajao naslonjen na šank i mračno ih posmatrao. Pored njega su stajali Kint i Beket i nešto se došaptavali. Ma šta da su govorili, to nije slutilo na dobro. Kint ga je mrzeo još od incidenta u Bafalo Hornu, a Beket se osećao nesigurnim zbog greške koju je napravio. Osim toga, tu su bili još i Koldvel koji mu je otvoreno pretio i Hanter, podlac i nitkov spreman na sve samo da spase svoju kožu.

I Hoks ih je držao na oku.

– Sa vama nisu sasvim čista posla, mister Holmse, ali mi se sviđate. Zato bih voleo da ovaj grad napustite živi i zdravi... Zato se čuvajte – rekao je jedva čujno i prstom dodirnuo obod šešira. – Laku noć!

– Laku noć! – odvratio je Holidej.

Čim je Hoks izašao prišao mu je Beket. Donedavno prijateljski raspoložen, sada ga je posmatrao kao čoveka koji ga je doveo u opasan položaj.

– Slušaj – počeo je mirno – u Baksterovoj kolibi neće biti mesta za obojicu. Ti idi tamo, a ja ću potražiti drugi smeštaj.

Holidej ga pogleda pravo u oči.

– Smetam ti?

– Kazao sam ti da smo kvit – odvrati ovaj zbunjeno. – Neću da imam komplikacija zbog tebe.

. – U redu. Gde je ta koliba?

– Pretposlednja sa leve strane, kada se pođe odavde ka severu – reče mlađić kratko i odmah zatim se udalji.

Holidej je još neko vreme sedeo i pušio. Par puta je odmerio trojku koja se neprestano došaptava i znao da mu nešto spremaju.

– Da platim! – pozvao je najzad, platio račun i bez reči izašao napolje.

Koliko je poznavao ljude sa kojima je imao posla, bilo je najverovatnije da će mu negde postaviti zasedu. Pošao je vodeći Miga sa sobom i kada je stigao do pretposlednje kuće, skrenuo je u bočnu uličicu.

Uskoro je našao jedan prazan plac, tu ostavio Miga i sam pošao dalje. Oprezno se šunjajući, stigao je do Baksterove kolibe. Ako su mu postavili zasedu, ona je morala biti negde u blizini. Sakriven iza kolibe stao jeda čeka.

I zaista, brzo se uverio da je bio u pravu. Beket ga je čekao u samoj kolibi. No, kako je vreme prolazilo a on nije dolazilo, ovaj je postao nestrpljiv pa je izašao napolje. Nije ni slutio

da je Holidej prišao kolibi sa zadnje strane.

– Bekete!

Kao gromom pogođen, on se okrenuo i potegnuo pištolj. Iako je želeo, nije stigao ništa da uradi. Naime, još pre nego što je izvukao pištolj iz futrole pao je mrtav, pogođen preciznim Dokovim hicem.

Tek što je odjek pucnja zamro u tišini noći, pred salunom se začuo žagor i glasni povici. Nekoliko silueta se uputilo prema kolibi i Dok je u njima prepoznao Koldvela, Kinta, Hantera i još nekoliko ljudi iz saluna.

Došavši do mesta gde je ležao Beket, grupa je zastala. Koldvel je oprežno prišao lešu i trgao se. Očekivao je da će na zemlji videti nekoga drugog, a ne Beketa. Lagano je podigao glavu i u polumraku ugledao Holideja koji je mirno stajao naslonjen na zid kolibe.

– Huljo! – procedio je. – Ubio si našeg čoveka!

– U samoodbrani.

– To ti kažeš.

– To je jasno. Čekao me je u zasedi. Krčmar je čuo kada je rekao da neće sa mnom u Baksterovu kolibu. Šta je onda tražio ovde? – hladnokrvno je pitao Holidej.

– To je tačno – potvrdio je krčmar Džodi. – Rekao je da će sebi naći drugo mesto jer ne želi komplikacije.

Koldvel je ljutito odmerio krčmara, a onda prišao Doku i procedio:

– Nećeš se izvući, pajkane. Srediću te pa neka Hoks reži koliko hoće. Dakle, videću te sutra.

– Biću tu – hladno je odvratio Dok.

– Ujutru! Pri svetlosti sunca! Hoću da vidim kako ti kolena klecaju od straha.

– Kad god hoćeš – ravnodušno je odvratio Holidej. Samo... ja ne ustajem rano.

Koldvel stisnu zube i i udalji se praćen Kintom i Hanterom. Već dugo godina mu se nije desilo da mu neko tako prkosi i gleda ga sa visine i to još pred svedocima. Niko, osim možda Hoksa, ali to je druga priča. I Hoks će mu za to platiti kad – tad, ali ovaj stranac u tamnom odelu platiće odmah. Pesnicama je besno odgurnuo vrata saluna i ušao unutra. Džodija je mrko pogledao ali mu nije ništa rekao. Nastavio je razgovor sa ljudima, ne mogavši da se smiri.

– Glupi Slim! – besneo je. – Kako je dopustio da ga onaj fićfirić pređe? Idiot!

– Ja ne bih krivio Slima – progunšao je Hanter više za sebe. – Taj pas je veoma lukav.

– I munjevito poteže – dodao je Kint.

– Sad i ti! Otkuda znaš da je brz?

– Znam jer smo se sukobili u Bufalo Hornu.

– I??

– Tada sam video kako poteže. U stvari, nisam video nego su mi rekli Triger i ostali.

– I šta su rekli?

– Da poteže brzo kao Bufalo Bil.

– Ne preteruj – odbrusio je Koldvel

– Časti mi! Da si ga video i ti bi mislio isto. Prema njemu su Dok Holidej i Vajat Erp pravi šegrti!

– Ne laži! Od njih nema bržih! – narogušio se Koldvel.

– Dao bih glavu da je ovaj brži. Ne znam ko je, ali o njemu će se pričati.

– Dobro, de, neka poteže kao munja. Ali, to nije sve. Treba znati pogoditi cilj, zar ne? A to niste videli jer da jeste, ti Vilijame ne bi bio živ.

– To je istina – složio se mladić. – Brzo je potegao ali nije pucao. Veliko je pitanje da li bi me u toj brzini i pogodio...

– Ja to ne bih osporavao – javio se Hanter.

– Čuti, kukavice! Da si neki čovek ti ne bi bežao od njega.

– I ti bi bežao da ti je metkom skinuo štiklu.

Koldvel ga je pogledao, a njegove duboko usađene oči zatamnila je senka iznenađenje i neke neodređene strepnje. Osim toga, osetio je da mu se u srce uvlači nešto kao nagoveštaj straha.

– Šta to pričaš?

– Pa tamo, u onoj krčmi kada je ustrelio Hilara. Jednim metkom otkinuo mi je štiklu sa čizme, što znači da ume da gađa.

Koldvel je počeo da vrti čašu koju je do tada mirno držao.

– Hajde, dosta nagvaždanja. Sutra ćemo videti kakav je. A ja vam kažem da će ga Bob Koldvel ustreliti pre nego što pipne dršku kolta!

– Predložio bih ti da pođemo zajedno – dobaci Kint zabrinuto.

Ovaj se namršti.

– Meni pomoć ne treba, samo da znaš! No, niko ti ne brani da sutra budeš na ulici.

– U redu. Ha, neka se čuva! Prokletnik, umesto na jednog, naići će na dvojicu.

– Znači, dvojica na jednoga? To se zove herojstvo! – začu se nečiji dubok glas.

Svi se okrenuše i spaziše ljubazno lice Trigera Hoksa.

– Tako znači – počeo je podsmešljivim glasom. – slavni Bob Koldvel, strah i trepet Kolorada, boji se nepoznatog šarlatana! Šta li će se posle ovoga pričati po salunima?

Koldvel preblede. Najviše je mrzeo kada mu se neko podsmeva. Kada je bio dete podsmevali su mu se zbog nogu i ruku pa je postao revolveraš. Od tada je sve bilo manje više u redu. A sada mu se ponovo ruga neko kome ne može ništa.

– Pa šta? – odbrusio je, pun nemoćnog besa.

– Ništa. Mislio sam samo da ti se takve priče neće sviđati.

– A ja mislim da se ništa neće pričati jer taj momak sutra neće biti živ. A možda još i neko pored njega! –

dobacio je preteći i ponovo se mašio čaše.

XII

Dok je povukao još jedan dim, a onda ležernim pokretom ugasio cigartu. Osim krčmara Džodija u salunu nije bilo nikoga. Jeste da su se s vremena na vreme na vratima ili prozorima pojavila neka radoznala glava koju je privukla vest o obračunu, ali to je bilo sve.

Dok se nije žurio. Polako je pijuckao brendi i pušio znajući da je svaki sukob igra nerava i da čovek u takvim situacijama mora biti potpuno smiren. Bio je u salunu i već neko vreme i sada je jasno mogao da čuje uzvike negodovanja zato što se još ne pojavljuje.

Ljudi su počeli da se klade, drugi su govorili da se stranac uplašio, a treći tvrdili da se već pokajao i da ne sme Koldvelu na megdan.

On je sve to mirno slušao, ne dozvoljavajući da ga bilo šta izbac iz takta.

I baš tada je začuo ljutiti Koldvelov glas.

– Hajde, šta je, kukavice? Mi te čekamo!

„Mi” pomisli Holidej zabrinuto. Zar je Koldvel imao društvo?

Konačno je krenuo ka izlazu i čim je koraknuo na trem, ugledao je Koldvela napred, a Kinta nekoliko koraka levo od njega. Obojica su stajala

nepomično kao kipovi, čudno raširenih nogu i važno podignutih glava.

Čim su ga ugledali, posmatrači su se povukli kao po komandi.

Došavši do sredine ulice lagano je stao. Od dvojice protivnika delilo ga je samo petnaestak metara, rastojanje sa koga nema promašaja.. Nape-to je odmeravao Koldvela čekajući da mu u pogledu prepozna onaj ubilački plamičak koji blesne pre povlačenje oroza.*

I otkrio ga je. Do njega je, kao nošen čarolijom, dopro talas upozorenja da je negde u dubini oka krenula ta iskra akcije. Dok je znao, osećao je bolje nego ikada da će se raditi o delićoma sekunde...

Tog trenutka, neki posmatrač koji je najverovatnije stigao u grad neposredno pred početak obračuna i tek sada imao priliku da vidi Doka, povika jasnim, odlučnim glasom:

– Ljudi, pa to je Dok Holidej!

Da je to izgovoreno ranije, verovatno Koldvel i Kint ne bi reagovali na ovaj način. U ovom slučaju tvrdnja je samo ubrzala akciju.

Koldvelova koščata ruka već je izvlačila pištolj, a prsti poput kandže ptice grabljivice već su zatezali oroz. Ipak, čudesno dejstvo Dokovog imena zadržalo je tu ruku za tren, sasvim dovoljan da Holidej pripuca i pogodi Koldvela tačno u grudi. Što se tiče Kinta, on je bio znatno sporiji. Dodatno uzbuđen, ispalio je jedan hitac i „dobro” promašio. Holidejev hitac

oborio ga je s nogu pre nego što je drugi put uspeo da povuče oroz.

Džordžijanac je lagano je vratio revolver u futrolu.

– Sad znam odakle ste mi bili poznati – začu poznati glas iza sebe. – Želim da vam čestitam i da kažem da će mi sve ovo dobro doći kao veliko iskustvo – dobaci Triger Hoks učtivo

– Drago mi je – odvrati Dok kratko.

– I to iskustvo ću morati da iskoristim baš sada. Ali. šta ćete. I ja sam osetljiv na lepe žene i kada me neka zamoli da joj pomognem, ne mogu da odbijem. Još ako je sve potkrepljeno novcem, a gazdarica crvenooka lepota zelenih očiju...

Dok oseti kako ga nešto hladno sreže oko srca. Okrenuo se oko sebe i na jednom trenu preko puta ugledao lepu Lauri Higans. No to je bilo na tren, jer je već sledećeg trenutka njeno lice nestalo u gužvi.

– Ako je to neophodno – odvratio je i osmotrio čoveka od glave do pete.

On je izuzetno inteligentan i zaista je čudo kako se našao na stranputici, pomislio je posmatrajući Hoksovo mirno, ozbiljno lice.

Stali su jedan naspram drugog i nemo se posmatrali.

Dok je čekao, znajući da Triger neće izdržati pritisak. Tako je i bilo.

U jednom trenutku začula su se dva pucnja koja su se slila u jedan. Kada se dim barutnih oblačića razišao obojica su stajala na istim mestima. Tek

tada se Hoksovo telo zaljuljalo i kao džak palo u prašinu.

Dok je čuo oko sebe žamor divljenja ali mu je to malo značilo. Trenutak kasnije, ugledao je Luru kako mu prilazi energičnim korakom. Bio je ljut zbog svga što se desilo.

– Zar ne mislite da bi vaša bezrazložna mržnja trebala da prestane? – upitao je čim je prišla. – Ja sam verovao da je dogorela do kraja.

Ona je odmahнула glavom. Gužvala je u rukama rupčić od zelene svile, očigledno razočarana zbog još jednog poraza.

– Nije dogorela – kazala je i napućila usne.

Dok slegne ramenima.

– Kladim ste da ste zaboravili njen pravi razlog.

– Nisam i vi to dobro znate. Ja živim za tu osvetu i... – zastala je na polovini rečenice i užasnuto razrogačila oči. – Pazite! – povikala je uplašeno.

Holidej se instinktivno bacio u stranu pre nego što je pucanj prolomio tišinu. Kuršum je prozviždao kroz vazduh i zario se u drveni trotoar. U

međuvremenu, on se okrenuo i zapucao iz revolvera koji mu je stalno bio u ruci. Metak je pogodio čoveka na krovu kuće na drugoj strani ulice tako da se napadač iz zasede presmitio preko drvene fasade i sa treskom stropoštao na zemlju. Za njim je zvečeći pala i teška „vinčesterka”. Nije se iznenadio kada je video da je u pitanju Redž Hanter, čovek koga je tražio zbog Rozmarinog ubistva.

U trenutku se setio njenih očiju i osetio neki čudan spokoj. Onda se okrenuo prema Lauri i tiho upitao – Zašto... zašto ste me upozorili?

Ošinula ga je pogledom i odvratila:

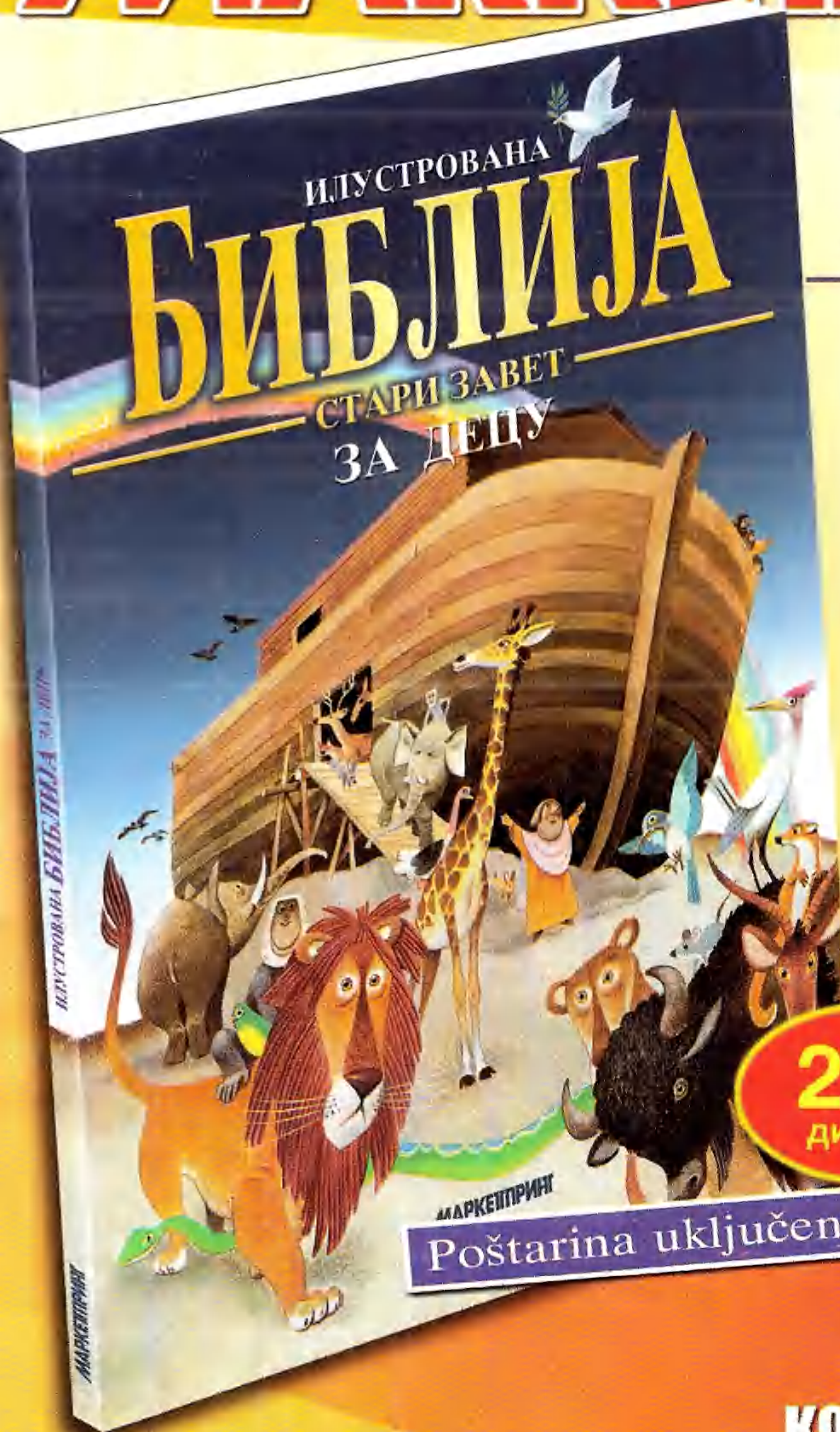
– Zato što ne želim da umrete brzo i zato što hoću da moja osveta bude duga i mučna. I verujte da će biti! – dodala je ljutito i žurno se udaljila.

Dok je dugo gledao za njom pitajući se šta su pravi razlozi tolike mržnje. No, nije našao pravi odgovor.

Sutradan je napustio Sajlent Taun. Niko mu nije rekao kuda je otišla Laura Higinis, ali mu je u mračnim usamljenim noćima njena pretnja često odzvanjala u ušima.

KRAJ

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002